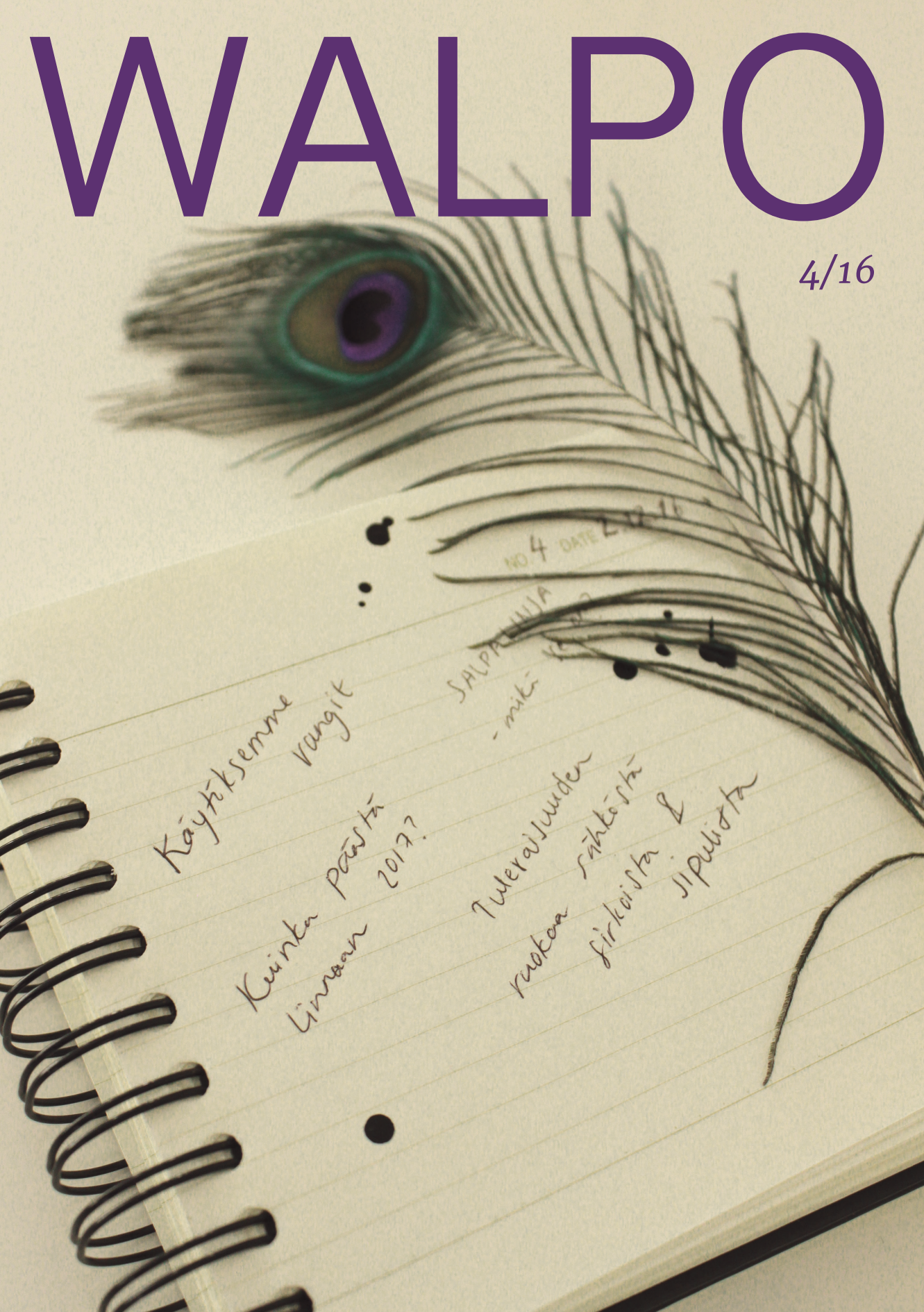
WALPO

4/16

Käytöksemme
vaikuttaa
Kuinka pääsen
Linnaan
2017?
Tuleva juuri
ruokaa säätöä
sirkoista &
sipuleista

Sisällys

Pääkirjoitus	**3**
Puheenjohtajan päiväkäsky	**4**
Käytöksemme vangit	**6**
Yhteiskuntatieteilijäpäivät Turussa	**12**
Mitä ne nyt vielä haluaa?	**14**
Tulevaisuuden ruokaa sähköstä, sirkoista ja sipulista	**16**
Essää mikkää fuksi olis?	**22**
Ruger>Hiphop	**24**
Linnaan 2017?	**28**
Kirje klubin kunnallisvaaliehdokkaille	**29**
Salpalinja- Mikä se on?	**30**
Ja taas siitä Trumpista...	**34**
Jodel- Anonyymeista kavereiksi	**36**
Agentit Apollossa	**40**

WALPO

Päätoimittajat: Petteri Mäkitalo
pemamak@utu.fi

Roosa Veijola
roemve@utu.fi

Toimituskunta: Julia Autio
Jaakko Brummer
Iida Hallikainen
Paul Hermansson
Vilma Hilden
Salla Jantunen
Vesa Petteri Keränen
Roope Kinisjärvi
Iida Laurila
Petriina Lemettinen
Julia Lintunen
Saku Martikainen
Susanna Nurmi
Juho Pitkänen
Erika Takku
Eeva Vasara
Amanda Viitanen
Iirs Yli-Junnila
Tiia Yli-Peräinen

Muut kirjoittajat: Sanna Lauronen

Editointi: Julia Lintunen
Tiia Yli-Peräinen
Eeva Vasara
Amanda Viitanen

Kansi: Petteri Mäkitalo & Roosa Veijola

Kuvitus: Susanna Nurmi
Juho Pitkänen
Tiia Yli-Peräinen

Taitto: Petteri Mäkitalo & Roosa Veijola

Mainoshankinta: Milla Ojalehto
mianoja@utu.fi

Pietari Pikkuaho
pietari.j.pikkuaho@utu.fi

Levikki: 100 & nettijulkaisu

Julkaisija: Turun yliopiston Politiikan tutkimuksen klubi ry
Rehtorinpellonkatu 4B
2. Kerros
20500
Turku

Painopaikka: Painosalama Oy

Pääkirjoitus

Petteri Mäkitalo

On joulukuu. Opiskelijan elämä noudattaa empiirisesti todeksi osoitettua kiertokulkua. Tammikuussa ei tarvitse vielä tehdä mitään, sillä kevätlukukausi on niin pitkä. Ennen vappua ei kannata alkaa mihinkään, sillä toukokuussa ei käytännössä ole mitään ja silloin ehtii. Sitä paitsi kesällä ehtii aina muutaman kirjatentin tenttiä. Alkusyksystä puolestaan ei kannatta kerryttää turhaa stressiä liioilla opiskelusuunnitelmilla, kuitenkin tulee remuttua taas kerran fuksisyksy läpi. Ja sitten koittaakin joulukuu. Asiaan saattaa toki vaikuttaa monien päähänsä iskostama harhaluulo, että elämä tulee pyörimään vain opintojen ja töiden ympärillä. Muu elämä vie aikaa, vaikka sitä ei sille varaisikaan. Toisaalta suurin syy tekemättä jääneisiin asioihin on luultavasti järkyttävä laiskuus ja viinaanmenevyys*. Löysä meininki.

Kuluvana vuonna Walpo on ilmeisesti mennyt eteenpäin, ainakin paperilla. Budjetti, toimituskunnan koko ja Walpon virkistyssektorin toiminta ovat kasvaneet verrattuna edeltäviin vuosiin. Kenties tulevina vuosina kahden päätoimittajan rinnalle tarvitaan Walpon ikioma festis. Jälkeenpäin muistellen myös klubin vuosi näyttää menneen mallikkaasti. Night Club Marilyn ja Dynamo kestitsivät klubilaisia ympäri vuoden. Toimisto muutettiin. Kossuviestejä voitettiin. Syyskokouksessa linjattiin asioita ja valittiin ihmisiä. Pikkujoulusitseillä oksenneltiin.

Vuosi vaihtuu muutaman viikon kuluttua. Mikäli maailmanmeno jatkaa samaa rataa kuin tänä vuonna, voimme luultavasti ohittaa kaiken vain olankohautuksella. Trump on vapaan maailman johtaja, britit kohta ulkona Euroopan unionista ja rasismi normalisoitu. Bring it on. Onneksi Walpon tulevaisuus on jälleen turvattu vuodeksi eteenpäin Iidan ja Iidan tarttuessa ruoriin. Niin päätoimittajana kuin ihmisenäkin minulla on heihin täysi luotto.

Kuten eräs edeltäjäni, koen myös sopivaksi antaa muutaman elämänohjeen. Ei ehkä enää loppuvuodeksi, tai ensi vuodeksikaan, mutta jonnekin. Jos olet patalaiska ihminen, älä turhaan soimaa itseäsi kuukaudesta toiseen tekemättömistä asioista jos et kuitenkaan niitä tee. Onnittele välillä pienistäkin asioista, sillä ihmiset kaipaavat kehuja. Ole kuitenkin myös totuudenmukainen. Älä tee uudenvuodenlupauksia.

Kiitokset tästä vuodesta loistavalle päätoimittajakollegalleni Roosalle. Oli suuri ilo pyörittää tätäkin laatujulkaisua kanssasi. Kiitokset myös jaksavalle toimituskunnalle, joka aina lopulta tekee ne jutut. Ja näin vielä vuoden loppuun positiivista palautetta väistyvälle hallitukselle, jonka ei tarvitse astua alas norsunluutornistaan sillä eivät he sinne oikeastaan ikinä kavunneetkaan. Hyvin te veditte.

**Päätoimittaja saattaa puhua vain omasta puolestaan*

PUHEENJOHTAJAN PÄIVÄKÄSKY

Vuoteni puheenjohtajana on tullut päätökseen, ja tämän johdosta haluankin hieman muistella kulunutta hallituskautta. On ollut hienoa nähdä, kuinka jäsenistömme jaksaa edelleen käydä hyvin aktiivisesti tapahtumissa. Toimisto kohtasi uudenlaisia haasteita vuoden mittaan, mutta niistä selvittiin erinomaisesti. Osa perinteistämme, kuten vappuviikko, koki uudenlaisen ilmeen tilojen puutteen takia, mutta silti jäsenistö löysi luoksemme. Myös fuksit saatiin syksyllä hienosti integroitua mukaan klubin toimintaan.

Vuoteen mahtui paljon onnistumisia, mutta luonnollisesti se sisälsi myös epäonnistumisia. Mitään ei kuitenkaan tapahtuisi, jos hallitus ei olisi valmis antamaan kaikkeaan. Hallitustyöskentely on raskasta, mutta samalla hyvin antoisaa ja opettavaista. P-klubissa hommat kuitenkin hoidetaan täysillä eikä vasemmalla kädellä hutiloiden. Toivoisinkin, että jäsenistö näyttäisi välillä enemmän arvostusta hallituksen työpanokselle. Tietenkin on aina hyvä antaa palautetta, jotta toimintaa voidaan kehittää, ja saamiemme palautteiden avulla muokkasimmekin toimintaamme vuoden varrella. Mielestäni liian usein kuitenkin unohdetaan antaa positiivista palautetta onnistuneesta suorituksesta, vaikka vain muutamalla kiitoksen sanalla voisi saada paljon aikaiseksi.

Vuoden 2017 toimintasuunnitelmaan tehtiin seuraavanlainen kirjaus: ”Sitseillä tarjoillaan yksinomaan kasvisruokaa ympäristösyistä.” Esitimme hallituksen kanssa uutta linjausta, jotta siitä käytäisiin keskustelua jäsenistön kanssa. Päätimme esittää asiaa, koska sitseillä yli puolet syö kasvisruokaa ja se on laadukkaampaa kuin liharuoka Upseerikerholta tilattuna. Täten pystymme pienentämään ruuan hävikin määrää. Tietenkin suurin syymme olivat eettiset kysymykset. Haluan painottaa, että päätös ei silti ollut millään tavalla poliittinen. P-klubin tulee olla tämänkaltaisissa asioissa edelläkävijä. Uskon, että muutamien vuosien päästä muutkin opiskelijajärjestöt seuraavat perässämme.

Linjaus on herättänyt suurta keskustelua Jodelissa. On hienoa, että klubin sisällä voidaan käydä kriittistäkin keskustelua, mutta ehkä Jodel ei ole oikea kanava tähän tarkoitukseen. Keskusteluissa tuli ilmi hyvinkin virheellisiä näkemyksiä asiasta. Päätös ei ollut mitenkään hallituksen suhmuroima, vaan siitä päätettiin avoimessa tosu-päivässä. Lisäksi toimintasuunnitelma lähetettiin jäsenistölle syyskokouskutsun liitteenä. Olin hieman pettynyt, kun asiasta ei noussut keskustelua, vaikka siihen luonnollisesti annettiin mahdollisuus. Toisaalta, ehkä tämä vain kuvastaa sitä, että P-klubissa halutaan toimia eettisesti. Jokaisen päätöksen jälkeen on aina muutama pettynyt, joka haluaa huudella asiasta, mutta joka tapauksessa kaikki ovat tervetulleita P-klubin sitseille - vaikka sitten oma lihapiirakkapussi mukanaan.

Haluan koko hallituksen puolesta kiittää Teitä, arvon jäsenistö, kuluneesta vuodesta. On ollut aivan mahtavaa päästä työskentelemään näin ihanassa ympäristössä. Haluan myös toivottaa uudelle hallitukselle onnea tuleviin haasteisiin. Muistakaa noudattaa omaa linjaanne rohkeasti, mutta pitäkää huoli myös perinteistä. Uskon, että P-klubi jatkaa matkaansa vielä suuremmaksi ja kauniimmaksi ainejärjestöksi.

Sanna Lauronen

Tilaa Walpo kotiin kannettuna! vain 20€/vuosi

Miltä kuulostaisi Walpo kotiin kannettuna? Jos olet P-klubin alumni, asustelet liian kaukana toimistosta tai haluat muuten vain lukea ainejärjestölehtemme timanttijulkaisua kotisohvalla heti ensimmäisten joukossa, voit nyt tilata Walpon vuosikerran vain 20:n euron hintaan. Tilaus sisältää neljä numeroa suoraan postiluukkuusi toimitettuna.

Tilausohjeet:

Lähetä tilauksesi otsikolla ”tilaus” osoitteeseen walpolehti@gmail.com ja kerro viestissä osoitetietosi.

Tilaus tulee maksaa viimeistään 14 päivän kuluttua tilauksen tekemisestä Turun yliopiston Politiikan tutkimuksen klubi ry:n tilille.

Saaja: Turun yliopiston Politiikan tutkimuksen klubi ry
IBAN: FI02 5716 9020 0148 95
Viitenumero: 0101174

KAUPUNGIN VILLEIN YÖKERHO OSOITTEESSA AURAKATU 3. AVOINNA PE / LA 22-04

Käytöksemme vangit

Kuva: Nelli Keski-Oja/Turun ylioppilaslehti

Teksti Jaakko Brummer
Kuvat Jaakko Brummer ja Nelli Keski-Oja/Turun ylioppilaslehti

Tiistaina 15. marraskuuta Publicumin kolmanteen kerrokseen oli kerääntynyt luentosalin täydeltä väkeä. Taloussosiologian luentosarjan vierailevana luennoitsijana oli Perussuomalaisten puoluelehden päätoimittaja, Hommafoorumin perustajäsen ja Suomen Sisun entinen varapuheenjohtaja **Matias Turkkila**. Uskalsin arvata, ettei luentosarjan aihe *”Taloudelliset ja sosiaaliset verkostot”* mielenkiintoisuudellaan ollut riittävä syy täyttämään salia reunoille asti. Suuri osa oli tullut odotetun ideologioiden yhteentörmäyksen ja kärhämän houkuttelemana. Niin myös minä.

En kuitenkaan ajatellut tehdä juttua aiheesta, en edes, kun luennon keskeytti heti alkujaan ei-niin-odottamaton mielenosoitus. Mielenosoitus piti sisällään kuusi kasvonsa huiveilla peittänyttä henkilöä, virttyneen banderollin, kellopelejä ja epävireisiä ”ei tilaa rasismille” -huudahduksia. Tavoitteena oli mitä ilmeisimmin kritisoida Turkkilan valintaa luennoitsijana sillä verukkeella, että Perussuomalaisten äänenkannattajan kuuleminen normalisoisi rasismia yleisessä keskustelussa. Kymmenen minuutin mölyämisen, parin opiskelijan poistumisen paniikkikohtauksen kynnyksellä ja opintopäällikön vierailun jälkeen mielenosoittajat lähtivät ennen virkavallan saapumista. Koko episodin ajan vienosti hymyillyt Turkkila aloitti luennon ilman ulkoisia merkkejä vaivaantumisesta ja luento asettui nopeasti uomiinsa. Jos jotain positiivista hänestä pitää keksiä, niin hän esiintyi viilipyttymäisen rauhallisesti, vaikka jo luennon alussa tietty vastakkainasettelun ilmapiiri oli nähtävissä. Hänellä oli myös mielenkiintoisia näkemyksiä populismista, politiikan klikeistä ja niiden luonteesta, silloin kun pysyi aiheessa. Hän kuitenkin kieltäytyi näkemästä väärinkäyttöä harjoittamassaan propagandamaisessa toiminnassa, piiloutuen kaikkien historian sotilaiden perinteisimmän puolustelun taakse: ”Minä vain noudatan käskyjä”.

Poistuttuani parin tunnin jälkeen en ollut vie-

läkään vakuuttunut, että jaksaisin reagoida tapahtumaan muuten kuin tuhisemalla äänekkäästi toimistolla™ muiden tahdittomuuteen kyllästyneiden tuhisijoiden kanssa. Selkkaus ei kuitenkaan ollut mielenosoittajien puolesta ohi. Ainakin Facebookin Vapaa Turku -ryhmässä ja Assarin Ullakon lattialta löydetyssä traktaatissa otettiin vielä kerran kovasanaisesti kantaa Turkkilan valintaan. Tässä kohtaa teen itselleni tarinankerronnallisen helpotuksen ja ainakin otaksun kirjoittajien kuuluvan samaan kerhoon mielenosoittajien kanssa. Naamansa peittäneiden, yhtä lausetta toistavien hahmojen identiteeteistä kun on vaikea saada selvää. Kuten myös heidän halustaan rakentavaan keskusteluun. Syyttävä lappunen ja myötähäpeää aiheuttanut mielenosoitus tarjosivat liian hyvän aasinsillan niitä sivuavaan aiheeseen, jotta jättäisin sen käyttämättä. Ajattelin kirjoittaa mielipiteen ja käytöksen suhteesta.

”Hyvää tarkoittavat ideat voidaan helposti jättää huomiotta tai tulkita väärin, jos niitä ei osata ilmaista oikein”

Tässä vaiheessa on syytä sanoa, että mielenosoituksen taustalla olevat motiivit ovat tärkeät ja huomiota vaativat, sitä kukaan ei varmasti kiellä. Varsinkin nyky-yhteiskunnassa, jossa yhä suurempi osa informaatiosta saadaan vaihtoehtomedioiden ja sosiaalisen median algoritmien kautta jo valmiiksi omaa maailmankuvaa varten muokattuna, on valheellisiin ja rasistisiin väärinkäytöksiin puututtava tiukasti. Tätä juttua varten Turkkilan julkaisuihin tutustuneena voin sanoa varmuudella hänen edustavan parhaimmillaankin lukijaa mielikuvilla johdattelevaa, sekä totuuden rajalla häilyvää journalismia. Tätä tuki myös hänen luennollaan osoittamansa välinpitämätön asenne median velvollisuuteen neutraalista uutisoinnista. Luennon lopulla hän saikin kuulijakunnasta paljon kritiikkiä nimenomaan historiallisten ja faktisten seikkojen vääristelystä sekä valheellisten mielikuvien rakentamisesta.

Tämä nimenomainen ero mielenosoittajien ja luennon kuuntelijoiden välillä on erittäin huomionarvoinen. Jokainen meistä on tietyssä mielessä ulosantinsa vanki. Hyvää tarkoittavat ideat voidaan helposti jättää huomiotta tai tulkita väärin, jos niitä ei osata ilmaista oikein. Kuten toimivassa kansalaiskeskustelussa on tapana, jokaisen mielipiteitä tulee kuunnella, vaikka kaikki mielipiteet eivät olekaan samanarvoisia kuin toiset. Asiaan perehtyneen tutkijan mielipiteelle annetaan enemmän painoa kuin mutustelevalle kadunmiehelle. Samoin myöskään kaikki mielipiteen ilmaisutavat eivät voi olla samanarvoisia. Liian vahva usko omaan erinomaisuuteen ei ole koskaan hyvä asenne, vaikka oma agenda olisikin puhdas ja kaikkia hyödyttävä. Oman mielipi-

teen nostaminen absoluuttiseksi totuudeksi muiden yläpuolelle ja näin omat toimet oikeuttavaksi taas on erittäin vaarallinen asenne. Assarin lattian paperissa luki mm. seuraavaa: *”On absurdia puhua oikeista, järjellisistä tai harkituista tavoista reagoida rasismiin”*. Onko todella?

Tilanteessa, jonka tarkoituksena on selvittää rasismin ja vihapuheen syitä, sen vastustaminen kääntyy itseään vastaan. Varsinkin yliopistoyhteisössä, joka koostuu todistettujen tietojen perusteella päätelmänsä tekevistä henkilöistä, ei yhden oleellisen osa-alueen jättäminen tutkimisen ulkopuolelle edistä ymmärrystä, vaan päinvastoin vaikeuttaa sitä. Luennon tarkoitus oli selvittää läsnäolijoille, miten Perussuomalaiset ovat onnistuneet uuden median ja verkostojensa keinoin vaikuttamaan suureen määrään ihmisiä, temppu johon perinteiset hallituspuolueet eivät ole kyenneet. Tätä selvitettäessä ymmärrettäisiin ehkä paremmin siihen johtaneet syyt ja kyettäisiin jatkossa tunnistamaan vaikutukselle taipuvaiset ihmisryhmät. Turkkilan mediavallan väärinkäyttöä olisi pitänyt kyetä kritisoimaan asiallisesti ja analyyttisesti, muuten kritiikin oma oikeutus häviää. Tässä nimenomaisessa tilanteessa myös mielenosoituksen laiton luonne vei pohjaa koko yritykseltä. Yliopiston opetustilat eivät ole sallittu julkinen tila järjestää mielenosoituksia, ja kasvojen peittäminen, jos pelkona tarkoitus vahingoittaa omaisuutta tai ihmisiä, on myös laissa kielletty.

Myönnettäköön, että mielenosoittajat tavallaan myös onnistuivat tavoitteessaan. He veivät huomion pois Turkkilasta, joskin heihin itseensä vetämä huomio oli kaikkea muuta kuin positiivista. Voi vain aavistella, miten Turkkila itse tapahtumasta kirjoittaisi. Siinä hänen vastapuolensa käyttäytyy juuri kuten hän heidän haluisi käyttäytyvän. Impulsiivisesti, harkitsemattomasti ja ilman halua keskusteluun. Samoja piirteitä, mistä maahanmuuttokriitikoita ja rasisteja on useasti syytetty. Jos P-klubin viime vuoden turvapaikanhakijoita käsittelevään paneeliin olisi ilmaantunut joukko kommandopipoisia, rajat kiinni-lippua heiluttelevia häiriköitä, olisi heidän käytöksensä tuomittu välittömästi, kuten pitääkin. Kuvio toimii molempiin suuntiin.

” Turkkilan mediavallan väärinkäyttöä olisi pitänyt kyetä kritisoimaan asiallisesti ja analyyttisesti, muuten kritiikin oma oikeutus häviää”

Avoin demokratia vaatii keskustelua, jopa silloin kun vastapuolen argumentit ovat luokkaa *”Minusta nyt vain tuntuu siltä”*. Tämänkaltaisissa tilanteissa heikommin argumentoiva on kuitenkin haavoittuvainen keskustelukumppaniensa vasta-argumenteille ja omien väitteidensä onttoudelle. Vaarana tietenkin on, kuten mielenosoittajamme pelkäsivät, rasististen ja muiden arveluttavien mielipiteiden muuttuminen osaksi yhteiskunnallista keskustelua. Niiden jättäminen ulkopuolelle kuitenkin vain vahvistaisi ryhmien sisäänpäinkääntyneisyyttä ja koko yhteiskunnan polarisaatiota. Kaikki argumentit pitää käsitellä, arvioida ja lopulta tarvittaessa kyetä perustellusti näyttämään niiden riittämättömyys. Jos vielä tämänkin jälkeen joku kokee asiakseen niihin uskoa, tulee asiaan puuttua eri keinoin. Kuten eräs toimiston™ tuhisijoista sattuvasti ilmaisi: ”*Yliopistos pitäs kyetä molempia puolia sivistävään keskusteluun ja ihmisen redusointi yhdeks mielipiteeks ja tappelu hoidetaan sit jossain rahvaanmielenosoituksissa toreilla.*”

Moni osaa varmasti pukea ajatukseni sanoiksi minua paremmin, ja onkin niin tehnyt. Kehotankin kaikkia asiasta kiinnostuneita käymään läpi ainakin TYY:n Kolmannen Kannan sekä Vapaan Turun Facebook-keskustelut aiheesta. Kenellekään ei jääne epäselväksi yleinen huoli rasismin noususta, mutta mielipide-erot toimintatavoista aiheuttavat eripuraa jopa samalla kannalla olevien keskuudessa. Yleisesti mielenosoituksen toteutustapa ja luonne tuomittiin lähinnä huonona käytöksenä yliopiston henkilökunnan ja opiskelijoiden keskuudessa. En itse usko Turkkilan saaneen kenenkään luennolla olleen hyväksymään hänen harjoittamansa viestinnän luonnetta. Paikalla oli politiikkaan, propagandaan ja ihmisten vaikuttamiseen perehtyneitä opiskelijoita ja henkilökuntaa, jotka osasivat käsitellä Turkkilaa ja hänen mielenmaisemaansa analyyttisesti ja neutraalisti. Lisäksi luentosarjan vastuuhenkilö oli sitoutunut pitämään luennon aiheessaan, velvollisuus jota hän joutui käyttämään toistuvasti Turkkilan eksyessä sivuraiteille. Koko yliopiston periaate lähtee ymmärryksen tavoittelemisesta, mikä ei kuitenkaan tarkoita hyväksymistä.

Yliopistovalmennus OY on Politiikan tutkimuksen klubi ry:n omistama valmennuskurssiyritys, joka tarjoaa arvokasta työkokemusta kaikille p-klubilaisille.

Rekrytoimme uusia toimihenkilöitä aina syksyisin ja keväisin. Tiedotamme rekrytointiprosessista mm. Facebookissa ja P-klubin sähköpostilistalla

Lisätietoa yrityksestä löytyy osoitteesta www.yliopistovalmennus.fi. Muistathan seurata meitä myös Instagramissa!

OP Turun Seutu

Yhteiskuntatieteilijät koolla Turussa

Teksti Juho Pitkänen & Amanda Viitanen
Kuva Tapahtuman virallinen logo

17.-18. marraskuuta Turussa järjestettiin Yhteiskuntatieteilijäpäivät. Tapahtumasta, jonka teemana oli "Tulevaisuuden osaajat", puhuttiin jo elokuun alussa ja viimeistään lokakuussa alkoi Facebookissa pienimuotoinen hehkutus. Silloin oli vielä vaikea sanoa, millainen tapahtumasta tulisi. Vaikutti siltä, että tapahtuman järjestäjillä oli ainakin luja usko juttuunsa. Olisiko tiedossa suurta messuhumua? Satoja yhteiskuntatieteilijöitä ympäri Suomea verkostoitumassa täällä Suomen Turussa? Kuulemma bileetkin olisi tiedossa. Mitä tapahtumasta sitten jäi käteen ja mitä siellä oikeastaan tapahtui?

17. päivä koitti viileänä ja harmaana. Vielä edellisenä päivänä odotukset olivat olleet katossa, mutta nyt P-Lexit kuitenkin painoivat raskaina silmissä. Tapahtuma avattiin Erkka Railon johtamalla paneelilla, joka alkoi kello 11 maissa. Työelämäteemaisessa paneelissa keskusteltiin yhteiskuntatieteilijöistä yksityisellä sektorilla niin yrittäjän kuin ammattiliitonkin näkökulmasta. Ihan mielenkiintoinen aihe teoriassa, mutta käytännössä keskustelussa ei kuitenkaan ollut oikein punaista lankaa. Päällimmäisenä mieleen jäi erään paneelikeskustelijan esittämät stereotypiat koodareista, joiden epäsosiaalisuuden vuoksi yritykset joutuvat palkkaamaan henkilöitä saadakseen nämä kommunikoimaan muiden

työntekijöiden kanssa. Yhteiskuntatieteilijät kärsivät myös ilmeisesti alemmuuskompleksista, koska omaa ammattitaitoa ei osata korostaa.

Helsinkiläinen sosiologian opiskelija kertoi paneelin jälkeen Proffan kellarissa, jonne päädyttiin tasoittamaan yhä pääkopassa kummittelevaa krapulaa, että paneelin perusteella yhteiskuntatieteilijät voivat tehdä yksityisellä sektorilla mitä tahansa - paitsi eivät mitään mihin opinnoista olisi hyötyä. Paneelikeskustelijoissa oli kuulemma esimerkiksi sellaisia ammattilaisia kuten joogaopettaja ja lastenvaatemyyjä. Samainen tapaus myös harmitteli sitä, ettei illalla ollut tiedossa sitsejä. Helsingissä pääsi viime vuonna sitsaamaan.

Päivän mittaan järjestettiin Publicumilla myös miniluentoja ja siinä ohessa erilaisia työpajoja, joissa pääsi esimerkiksi kokeilemaan koodaamista. Työpajoista ei kommentoitavaa. Huomionarvoista on kuitenkin esimerkiksi se, että miniluento rasismista, hyvin ajankohtaisesta ja mielenkiintoa herättävästä aiheesta, voi olla tappavan tylsä, jos luennoitsija on filosofi.

Päivästä selvittiin lopulta kunnialla tärinästä huolimatta. Illalla toinen kirjoittajista osallistui tapahtuman iltabileisiin helsinkiläisen sosiologin seurassa. Juhlapaikalla tunnelma oli nihkeä: Kårenille oli ainakin alkuillasta saapunut vain kourallinen ihmisiä, joilla ei näyttänyt olevan juhlavaihdetta päällä. Bileisiin oli järjestetty kolme esiintyvää DJ:tä, joista ainakin yhden keikka lähes tyhjälle Kårenin salille tuntui melko kiusalliselta. Olut maksoi viisi euroa tuoppi.

Lauantaiaamuna TYY:n saunalla tarjoiltiin brunssi kaikille halukkaille. Tässä kohtaa tapahtuma lunasti odotukset. Pehmeä jazz, iloiset ihmiset sekä ilmainen, ja vielä runsas, aamiainen lämmitti niin mieltä kuin kehoakin. Se tuli tarpeeseen. Olotila oli yhä raskas. Kun helsinkiläinen sosiologi oli saatettu juna-asemalle, oli aika lähteä ihailemaan kaunista Turkua jokirantaan. Illalla kuulemma taas Proffaan.

Vaikka tapahtuma ei ollut napakymppi, on hienoa, että sellainen edes yritettiin järjestää. Väsymyksestä ja krapulasta ei järjestäjiä voi syyttää. Oliko tapahtuman markkinointi sitten epäonnistunut, vai eikö kukaan uskaltanut tulla viettämään viikonloppua Turkuun? Mene ja tiedä. Olisi hienoa nähdä vasta lasten kengissä olevan tapahtuman ottavan siivet alleen ja muotoutuvan jonkinlaiseksi klassikoksi opiskelijapiireissä asiapitoisena tapahtumana kaikkien approjen keskellä. Poikkitieteellisyys ja tuttavuudet muista kaupungeista ovat kuitenkin rikkautta.

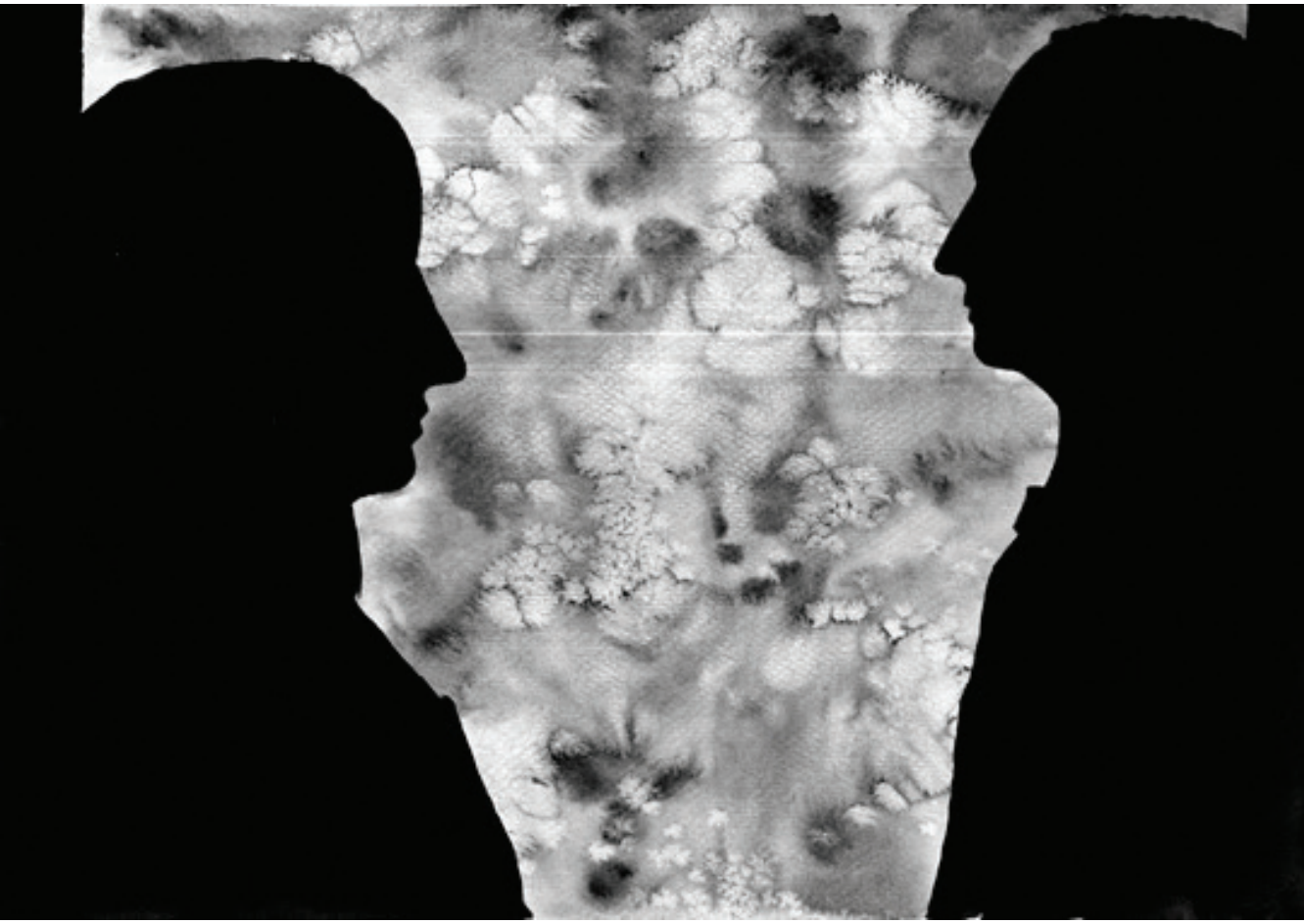
Mitä ne nyt vielä haluaa?

Teksti Vesa Petteri Keränen ja Iida Laurila
Kuvitus Tiia Yli-Peräinen

Ah nuo ihanat ja kauheat ismit, jotka aiheuttavat ajassaan kiivaita keskusteluja. Voiko mielipiteiden linjassa seisoa objektiivisesti? Tartuimmekin ismeistä tällä hetkellä polttavimpaan. Feminismi on nimittäin tehnyt paluun. Nimestään huolimatta kyseessä ei ole enää pelkästään naisten oikeuksista vaan käsite on laajentunut. Yhteiskunnan rakenteen ovat yhtäkkiä ahtaat kaikille. Ollaan tultu kauas siitä naisasia-liikkeestä, joka vaati äänioikeutta naisille. Tarvitaanko feminismiä ja mitä feministit nyt haluavat?

Tasa-arvoaate, egalitarianismi, feminismi. Vain yksi on kirosana, vaikka nimet pitää sisällään saman asian. Se kerää kommenttipalstat täyteen misogyniaa, raiskausfantasioita someprofiilien postilaatikoihin ja organisoitua häirintää työnantajia kohtaan. Nykyfeminismi ei jumiudu enää siihen 1900-luvun alkuun ja naisten äänioikeuteen tai oikeuteen hallita omaa varallisuuttaan, vaan ihan kaikkien yhteiskunnallisen ja henkilökohtaisen

”Kyse onkin pohjimmiltaan empatiasta, toisen asemaan asettumisesta”

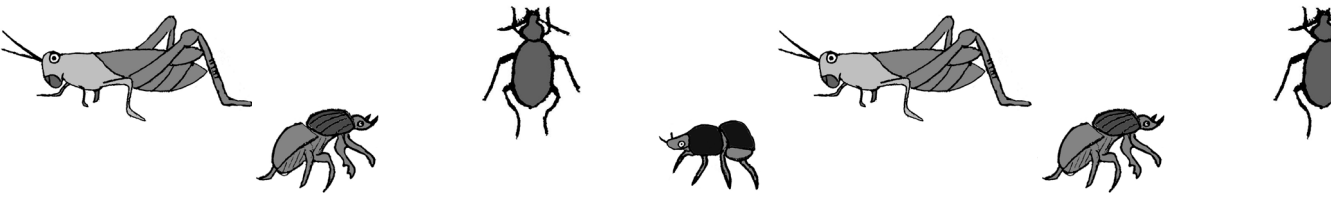

tasa-arvon toteutumiseen. Henkilökohtainen on poliittista, ja mikä sen henkilökohtaisempaa olisi kuin vaikka muunsukupuolisuus, homoseksuaalisuus tai identiteetti saamelaisena?

Feminismi tuo esiin näkökulmia, jotka eivät ole ennen saaneet ääntä. Miltä maailma näyttää rodullistetulle tai seksuaalivähemmistöön kuuluvalle nuorelle? Tasa-arvoa katsoessa tulee tarkastella valtaa ja valta-asemia. Se lähtee liikkeelle siitä, että jokaisella on syntymästään asti tiettyjä etuoikeuksia, joita sinusta erilaisilla henkilöillä ei ole. Tilastojen mukaan naiset kokevat enemmän seksuaalista häirintää kuin miehet. Toisaalta miehiin kohdistuva lähisuhdeväkivalta ja seksuaalinen häirintä on tabu. Ulkomaalaiset kohtaavat Suomessa suoraa rasismia, kuten huutelua ja syrjintää. Hegemonisesta maskuliinisuudesta poikkeavat ovat automaattisesti jotenkin epäilyttäviä ja huonoja miehiä. Kyse onkin pohjimmiltaan empatiasta, toisen asemaan asettumisesta.

Sukupuoliroolit on kyseenalaistettava, mielellään jopa purettava. Miesten on suoritettava asepalvelus, koska sukupuoliroolit. Miehen on tuotava leipä pöytään, koska sukupuoliroolit. Miehet eivät saa itkeä tai muutenkaan näyttää tunteitaan, koska sukupuoliroolit. Suuri osa miesten kokemista tasa-arvo ja yhdenvertaisuusongelmista voidaan suoraan johtaa niistä odotuksista joita sukupuolen perusteella tehdään. Ihan samalla tavalla kuin naistenkin. Miksi olla kannattamatta aatetta joka mahdollistaisi vapaamman elämään kaikille?

Tasa-arvo ei voi olla koskaan täydellinen eikä sukupuolet voi olla täysin samalla viivalla. Kohdulla kun synnytään. Ei feminismi pyri häivyttämään sukupuolia, vaan tunnustamaan niihin liittyvät stigmat ja tabut. Kuinka kaunis se maailma voisi ollakaan, jossa ei olisi väliä millaiseksi olet syntynyt ja millaiseksi määrittelet seksuaalisuutesi tai sukupuoli-identiteettisi. Jokainen olisi yhtä arvokas juuri sellaisena osana yhteiskuntaa kuin on.

Tulevaisuuden ruokaa sähköstä, sirkoista ja sipulista

Maapallon väkiluku jatkaa kasvamistaan, mutta ruokaa ei edes nyt riitä kaikille. Nykyisen kaltainen maatalouden tehotuotanto on tullut tiensä päähän. Miten tästä pitäisi jatkaa?

Teksti Saana Seppälä
Kuvat Juho Pitkänen

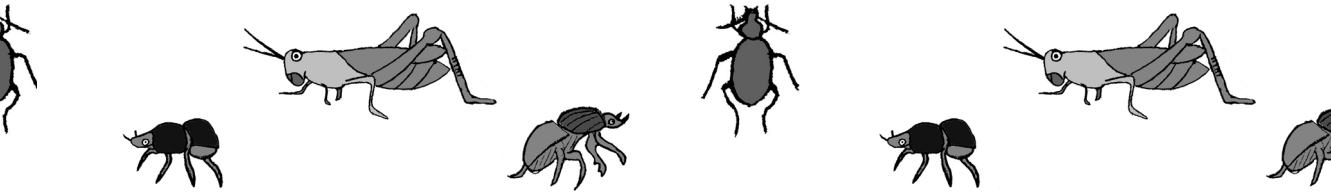
Maapallolla elää noin 7,3 miljardia ihmistä. Väkiluku on kasvanut 25 vuodessa 2 miljardia. Arvioidaan, että vuonna 2050 maapallolla elää noin 9 miljardia ihmistä. Maailmanpankin mukaan ruokaa pitäisi tuottaa vähintään 50 prosenttia enemmän kuin nyt, jotta sitä olisi tulevaisuudessa riittävästi. Jo ennen vuotta 2050, jopa ensi vuosikymmenellä, meitä on vastassa epävakaa ja sekasortoinen ruokajärjestelmä, arvioi Maailmanpankki. Millä tavalla ruokaa pitäisi tulevaisuudessa tuottaa, että näihin haasteisiin pystyttäisiin vastaamaan? Pysyvätkö sosiaaliset ja ekologiset järjestelmät näin nopean väestönkasvun perässä?

YK:n elintarvike- ja maatalousjärjestö FAO:n määritelmän mukaan 780 miljoonaa ihmistä kärsii kalorinälästä ja 2 miljardia ihmistä ravinnenälästä.

Nälkä ei tarkoita automaattisesti ruoanpuutetta. Jos ruoan määrää katsoo tilastotieteellisesti, yhteen koottuna ja kaikille tasapuolisesti jaettuna sitä olisi 12-14 miljardille ihmiselle. Ongelmana tässä on se, että ruoka ei ole köyhien ulottuvilla, ja suurin osa ruoasta on rehua ja muita eläinruokavalmisteita.

Maailman ruokajärjestelmä on kriisissä

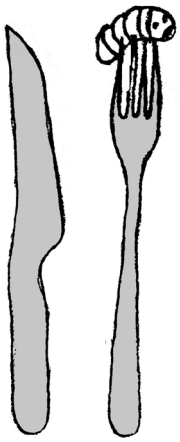
Maailman ruokajärjestelmä on herkkä muutoksille ja ajautuu helposti kriiseihin. Viimeaikaisissa ruokakriiseissä on havaittu, että kriittisemmässä asemassa ovat tuontiruoan varassa elävät maat kuin ne, jotka saavat ruokansa läheltä. Ruokajärjestelmän

kriisiytymiseen vaikuttavat sosiaalisten levottomuuksien lisäksi ilmastonmuutos, joka on kytkeytyneenä ruokajärjestelmään hyvin monella tapaa.

Yksipuolinen tehotuotanto on aiheuttanut maaperän eroosion, jolloin maaperä ei pysty sitomaan sadevettä. Ruoantuotannossa oikeanlaisen veden puuttuminen joillakin alueilla on valtava ongelma. Maapallon lämpötilan noususta johtuen maaperän vesi vähenee. Runsaat sateetkaan eivät ratkaise tätä ongelmaa, koska kasvit saavat veden maaperästä.

Maailmanpankin arvion mukaan ruokasadot voivat vähentyä 25 prosenttia. Puolet maailman viljelymaista on keskivakavasti tai vakavasti vaurioitunut, ja niistä on menetetty 40 vuodessa yksi kolmasosa. Nykyisen kaltaista maataloutta jatkamalla vuonna 2060 maapallolla ei ole lainkaan viljelymaata. Metsää kaadetaan hurjaa tahtia viljelymaaksi, jolloin hiilinielut maailmassa vähenevät. Vähentämällä peltojen kyntämistä ja lisäämällä niihin orgaanista ainetta, pelloista saataisiin elintärkeitä hiilinieluja.

”Vauraiden maiden nettovienti köyhiin maihin on kasvanut voimakkaasti, ja varallisuuden virta ruokakaupassa on nyt 25 miljardin luokkaa. Yhtäältä se on tuonut runsaasti halpaa ruokaa kuluttajille ja torjunut ”kalorinälkää” tehokkaasti, mutta toisaalta se on heikentänyt paikallista ruuantuotantoa, mikä on kriittistä muuttuvassa maailmassa, etenkin ilmastouhkien edessä ja kalakantojen heiketessä”, kirjoittaa tietokirjailija Ville Lähde.

Tukemalla pienviljelijöitä vähennetään nälkää, köyhyyttä ja ympäristöuhkia

Vastaus maailman nälkäongelmaan on yllättävä. Vastaus ei ole mediaseksikäs, uusi tai monimutkainen innovaatio. Vastaus on pienviljely.

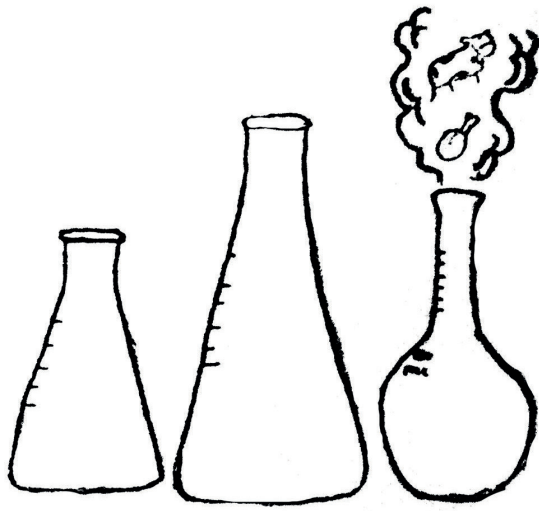
Kestävä ruoantuotantomuoto tulevaisuudessa on pienviljely ja -kalastus, todetaan YK:n alaisessa maataloustutkimusta ja -teknologiaa arvioivassa selvityksessä (IAASTD). Tutkimukseen osallistui 400 tutkijaa ympäri maailmaa.

Kiistatonta on, että uusliberalistisessa maailmassa vapaakauppaan perustuva teollinen maatalous on aiheuttanut mm. köyhyyttä, huonoja palkkoja, maaltapakoa ja ympäristötuhoja. Ruoantuotantoa ei tulisi enää tulevaisuudessa keskittää suuryrityksille ja monikansallisille yhtiöille, vaan ekologisin menetelmin viljeleville pienviljelijöille.

Pienviljely ei tuota nopeasti BKT:ta, mutta se vähentää köyhyyttä ja tuottaa laajempaa sosiaalista kehitystä. Tällä hetkellä pienviljely tuottaa 80 prosenttia maailman ruoasta, mutta suurin osa siitä ei liiku maailmanmarkkinoilla. Pienviljelijöitä tukemalla maapallon väestö pystyttäisiin ruokkimaan tämän hetkisillä peltopinta-aloilla.

Pienviljelijät voisivat hyödyntää agroekologisia menetelmiä. YK:n ruokaturvan erikoisraportoija Olivier De Schutterin mukaan ruoantuotanto on mahdollista tuplata agroekologisin menetelmin juuri

” Pienviljely tulevaisuuden alana liittyy isoon paradigmamuutokseen; nykyään nähdään, että tehotuotanto on tullut tiensä päähän”

niillä alueilla, joilla köyhimmät ja aliravituimmat elävät. Agroekologia ei tarkoita paluuta vanhoihin viljelymenetelmiin, vaan sen mukaan maatalouden kuuluu jäljitellä luontoa eikä tehdasta. Tehokas agroekologinen tapa on esimerkiksi riisin viljely RSI-menetelmällä. Ympäristökatastrofista selviäminen on nopeampaa agroekologisilla alueilla, esimerkiksi Meksikonlahden maissa hurrikaanien tuhoamat moniviljapellot ovat toipuneet nopeammin kuin monokulttuuripellot.

Pienviljely tulevaisuuden alana liittyy isoon paradigmamuutokseen; nykyään nähdään, että tehotuotanto on tullut tiensä päähän.

Uudet innovaatiot ruokalautasella

Toisin kuin Helsingin Sanomat viime vuoden huhtikuussa kirjoitti, hyönteiset eivät pelasta maailmaa, mutta ovat yksi osa tulevaisuuden ruoantuotantoa. FAO arvioi, että 2 miljardia ihmistä syö hyönteisiä säännöllisesti. Trendikästä hyönteissyönti on lähinnä länsimaissa, joissa se on uusi ilmiö. Hyönteisten kasvattaminen on halvempaa ja rasittaa ympäristöä huomattavasti vähemmän kuin muiden proteiininlähteiden kasvattaminen. Ne vaativat hyvin vähän tilaa, vettä ja ravintoa.

Tehokkuutta lisää se, että hyönteisistä voidaan käyttää jopa 80 prosenttia ihmisen ruoaksi, kun taas naudan vastaava luku on 50 prosenttia. Hyönteiset ovat hyvin ravinteikkaita ja proteiinipitoista. Hyönteisten teurastus tapahtuu pakastamalla, mikä on vaihtolämpöisyyden takia luultavasti kivutonta. Tällä hetkellä hyönteissyönti Suomessa on hankalaa EU:n lainsäädännön vuoksi, joka on tosin muuttumassa vuonna 2018. Hyönteisasiantuntijoiden mukaan hyönteissyönti ei korvaa lihaa täysin, eikä se ole ratkaisu maailman nälkäongelmiin, mutta tehotuotannon myötä siitä voi tulla osa länsimaalaistenkin arkipäiväistä ruokavaliota.

Lappeenrannan teknillisessä yliopistossa on käynnissä tutkimus, jossa tutkitaan ”kuinka uusiutuvalla sähköllä, ilmasta erotetulla hiilidioksidilla ja mikro-organismeilla voidaan tuottaa ruokaa – yksisoluproteiinia, joka sisältää yli puolet proteiinia, neljänneksen hiilihydraatteja

”Maailmanpankin mukaan ruokaa pitäisi tuottaa vähintään 50 prosenttia enemmän kuin nyt tuotetaan, jotta sitä olisi tulevaisuudessa riittävästi”

ja loput lipidejä ja nukleiinihappoja”. Menetelmä perustuu mikro-organismien kasvattamiseen. Bioreaktoriin johdetun uusiutuvan sähkön virta hajottaa veden vedyksi ja hapeksi. Ilmasta otetaan hiilidioksidia ja laitetaan se reaktoriin. Mikrobit tarvitsevat monistuakseen ja kasvaakseen myös ravinteita, kuten typpeä. Lopputulos muistuttaa ulkonäöltään kuivahiivaa, joka myös on mikrobi. Tutkijat arvioivat, että menetelmän kehittyessä siitä saadaan perinteisen maatalouden korvaaja.

Uutta teknologiaa hyödynnetään myös kasvien kehittämisessä. Esimerkkinä uusi riisilajike, joka sitoo enemmän hiilidioksidia, tarvitsee vähemmän lannoitteita ja vettä, sekä tuottaa 50 prosenttia enemmän satoa kuin tämänhetkinen riisilajike.

Maatalous on toiseksi suurin kasvihuonekaasujen päästäjä, ja asiantuntijat ympäri maailman ovat samaa mieltä siitä, että lihansyöntiä tulisi vähentää. Tämä vaatimus kuulostaa Lihakeskusliiton toimitusjohtaja ja Lihalehden päätoimittaja Mari Hannukselan mukaan samalta kuin homoseksuaalia kiellettäisiin olemasta homoseksuaali. Hannuksela oli yksi panelisteista TYY:n ympäristöviikon Ruoka&ympäristö- paneelissa.

Tulevaisuuden tutkija Olli Hietasen mukaan vuonna 2050 ihminen syö vain 3d- tulostettua keinolihaa. Ruoka lähetetään sähköpostilla ja tulostetaan 3d-tulostimella, jolloin tulevaisuuden lehmä ja kana ovat vain algoritmeja.

Tulevaisuuden ruoantuotanto on yhdistelmä eri menetelmiä

Tulevaisuuden ruoantuotannon innovaatiot kuulostavat hienoilta ja helpoilta ratkaisuilta maailman nälkäongelmaan, mutta ne ovat ainoastaan rikkaiden maiden pientä puuhastelua, kun taas koko maapallo tarvitsee nopeasti kestävää ratkaisua. Uusien innovaatioiden kohdalla on muistettava myös se, että pelkkä energia ja proteiinit eivät riitä. Ruoan täytyy olla myös ravinteikasta, ja tähän haasteeseen pystyy vastaamaan perinteinen kasviviljely. Tulevaisuuden ruoantuotanto on kaikkien näiden menetelmien yhdistelmä, kun väheneviin resursseihin joudutaan tottumaan.

Varsinais-Suomen Perussuomalaiset Nuoret ry

Löydät meidät seuraavista sosiaalisista medioista:
fb.com/vsperusnuoret/
instagram.com/vsperusnuoret
twitter.com/vsperusnuoret
ps-nuoret.fi/varsinais-suomi/

Itsenäisesti ajattelevat

I ♥ KOK

*Yhteiskunta **ei ole** äitisi!*

www.**koktail**.com

www.**akn**.fi

Punnitse
& Säästä

Irto- ja erikoistuotteiden
RUOKAKAUPPA
palvelee kauppakeskus
HANSASSA

Meiltä löydät pähkinät, kuivahedelmät ja -marjat, makeiset, suklaat, kahvit, teet, jauhot ja superfoodit – myös luomuna.

Punnitse & Säästä Turku Hansa keskus
Avoinna arkisin klo 9–20, la klo 10–18 ja su klo 12–18 | Tervetuloa!

Essää mikkää fuksi olis?

Teksti Vilma Hilden

” Muutos on aina pelottavaa, enkä ollut valmistautunut siihen. Yhtään”

Otsikon sanojen saattelemana saapui yliopistolta paksu kirjenivaska postilaatikkooni. Kaimmää joku fuksi sit olisi. Kuitenkin alkuun se sama, loppuun kulutettu virsi. Kevät vietettiin hullun kiilto silmissä pääsykoekirjojen parissa, tuloksia odotettiin kuin kuuta nousevaa, ajatukset vaihtelivat epätoivosta turhautumiseen ja vihdoin ja viimein opintopolun sähköpostin pompatessa puhelimen näytölle, riemusta ei meinannut tulla loppua.

Tai ei sittenkään ihan. Pieni paljastus: ensimmäinen reaktioni sisäänpääsyn varmistumisen jälkeen oli kaukana riemunkiljahduksista ja onnenkyynelistä. Pääsykokeisiin valmistauduin kyllä toden teolla tuo kiilto silmissäni ja yksi ainoa tavoite mielessäni, mutta en pitänyt sisäänpääsyä ensi yrittämällä todennäköisenä. Tuudittautuminen siihen uskoon, että ovet yliopistoon eivät varmasti aukeaisi minulle heti lukion jälkeen, oli luonut tunteen tutun ja turvallisen elämän jatkumisesta. Muutos on aina pelottavaa, enkä ollut valmistautunut siihen. Yhtään.

Rutiini ja ennustettavuus ovat aina kuuluneet lempijuttuihini, oli se sitten ollut koulua tai treenaamista. Ylioppilasjuhlien jälkeen kesätyöstä muodostui uusi rytmi ja rutiini elämään ja askeleeni kulki totutusti hakemaan sitä ”Mallun punaista” vasemmalta keskihyllyltä ja vakioasiakkaiden nakkisämpylätilaukset saatoin muistaa vaikka unissani. ”Eat, sleep, work, repeat” -tahtiin oli helppo tottua ja siihen olisi ollut varmasti helppo jämähtää paikoilleen myös pidemmäksi aikaa. Onneksi ei tarvinnut.

Lempeän kesäisen elokuun viimeisinä hetkinä suuri harppaus yliopistomaailmaan koitti. Ensimmäiset viikot menivät jonkinlaisessa sumussa uutta tilannetta analysoidessa ja koittaessani pysyä perillä jokaisesta tuhannesta ja yhdestä tapahtumasta, joihin kaikkiin piti tietysti osallistua. Tästä kiitän itseäni nyt myöhemmin. Oman ongelmansa tuotti myös

” Unohtumattomia, sekä muutamia osittain jo unohdettujakin muistoja sisällään pitäneet ja pitkälle aamuun venyneet illat ovat ehdottomasti olleet tärkeitä tilaisuuksia tutustua ja ystävystyä kanssaopiskelijoihin”

uusiin paikkoihin perille löytäminen, mutta pienet maisemaseikkailut eivät ole olleet pahitteeksi. Pienimuotoisen kulttuurishokinkin koin muuttaessani kaukaa pohjoisesta, synnyinkaupungistani Porista suomalaisen sivistyksen ja tieteiden alkujuurille Turkuun.

Mutta mitä syksystä on jäänyt käteen, kohtuullisen kokoisen haalarimerkkikasan lisäksi? Bileiden lukumäärän kohotessa lähes kolminkertaiseksi opintopisteiden määrään verrattuna, voisi tehdä pikaisen johtopäätöksen: hauskaa on ollut. Ja sitähän on totta tosiaan ollut. Unohtumattomia, sekä muutamia osittain jo unohdettujakin muistoja sisällään pitäneet ja pitkälle aamuun venyneet illat ovat ehdottomasti olleet tärkeitä tilaisuuksia tutustua ja ystävystyä kanssaopiskelijoihin. Kastajaiset, kostajaiset, muutamat sitsit ja mitä vielä. Eräänä mainitsemisen arvoisena meriittinä pidän kuitenkin sitä, että läsnäoloprosenttini luentokursseilla on täydet sata. Se, kuinka läsnä olen luentosalissa todella ollut, on tietysti asia erikseen. Vanha viisas sananlasku toki kuuluu ”you can always retake a class but you can never relive a party”, mutta miksi tyytyä vain toiseen, kun voi saada molemmat?

Kalenterin sivut saivat toki muutakin täytettä kuin alituisia juhlia. Syksyyn on mahtunut laaja valikoima erinäisiä kulttuuritapahtumia, ekskursioita ja liikunta-aktiviteetteja, kuten leppoisa peli-ilta ja elämyksellinen ilmajooga, vain pari mainitakseni. Mielestäni mahtavinta on, että kaikkia P-klubin järjestämiä tapahtumia mainostetaan ”matalan kynnyksen tapahtumina”, eikä syyttä. Yhteenkään tapahtumaan osallistuminen ei ole vaatinut suuria ponnistuksia, vaan jokaiseen tapahtumaan on voinut mennä huoletta juuri omana itsenään. En silti epäile, ettenkö olisi aiheuttanut muutamia harmaita hiuksia sähläyksellä torstaisilla liikuntavuoroilla osoittaessani useaan otteeseen kyvyttömyyteni pallopeleihin.

Fuksisyksy lähestyy kovaa vauhtia loppuaan, vihoviimeisiä juhlintoja ja muutamia tenttejä vaille paketissa oleva syksy on ollut huikea. Kiitos on suuri sana ja suurimman mahdollisen sellaisen haluaisin esittää jokaiselle p-klubilaiselle. Ensihetkeni ainejärjestössämme ovat olleet lämpimiä ja onnentäyteisiä, tästä on hyvä jatkaa yhteistä taivallusta. Vertauskuvallisesti sanoisin P-klubin olevan kuin se mummun vesijuoksuystävä, jonka tapaat ensimmäistä kertaa, mutta joka ottaa sinut heti avosylin vastaan ja tarjoaa vadillisen vastapaistettuja korvapuusteja vienon hymyn kera. Turun yliopistossa meidät fuksit syleilyynsä sulki p-klubilainen syvä yhteisöllisyys ja yhteenkuuluvuus, samalla tietysti Koskenkorva-pulloa ojentaen.

Rugeri>hiphop

Teksti Jaakko Brummer, Paul Hermansson & Petteri Mäkitalo
Kuvat Paul Hermansson & Petteri Mäkitalo

”*Sen mä sanon tammisest ku sil on se juhlapeli tänää et jos olis tollasel ylimielisyydel tullu jääl vastaa ku pelasi ni olisin kyl vetäny suora taulu ja sanonu et vaiha joukkuet mut en mä nii kyl oikeest tekis ku miehel pitää olla periaate kato*”

Junassa Helsinkiin, vieressä äijjäporukka menossa todennäköisesti viroon. Virvokevalintana 0,7 litran salmaripullo. Loppuajaksi ravintolavaunuun. ”Olisi pitänyt sanoa vaimolle että juna lähtee aikaisemmin, höhöhö”. Heitä oli neljä, meitä neljä. Walpo pysyy junassa asialinjalla. Juna-asemalla tiemme erkanevat.

Kampissa mies soittaa banjoa ja huuliharppua. Biisi hälvenee ja mies sytyttää savukkeen. Poimimme seurueen viidennen jäsenen mukaan. Hotellille.

Ruokaa pitäisi saada. Iso-Roobertin Fafasin edessä neuvottelu: Sisällä oleva jono aiheuttaa lamaannusta, ja joku ehdottaa samalla kadulla sijaitsevaa subia. Päädyimme ottamaan fafasia mukaan ja kaljaa K-kaupasta koska Suomi. Kolmen hengen hotellihuoneeseen viiden hengen voimin porrastetusti. Respa katsoo merkitsevästi, vai katsooko? Tämä voi liittyä myös kannossa olevaan pirkkalavaan. Kuumotukset ohitettu, Fafas ja kalja, matkakaiuttimesta tuuttimörköä. Jollekin chili on liikaa. Meno on kuin laivan hytissä. Hytin numero on 420. Hyvä.

Seurue kasvaa vielä parilla toverilla. Lapinmies laittaa pikkujouluista anastamansa jägermeisterit jakoon. Ison maailman tyyliin tilataksi alle ja suuntima kohti Ruoholahtea. Kuskin viereen ei ole tunkua. Pelkääjän paikalle päätynyt asentaa mobilepayn. Seurue hyppää ulos ja kuski jää sutimaan paksuun lumipeitteeseen.

”Nättii olla rugerin ekal vikal keikal.” Jonottamisesta tulee mieleen festarimeininki. Myös suoraan narikkaan ohjaavassa jonossa vaaditaan luopumaan omista virvokkeista. Menetetyt virvokkeet: 5/12, saatana mitä touhua. Kanssayleisössä stereotypiat toteutuvat. Ranskalaisia lettejä, lävistyksiä ja moderneja silmälaseja sekä ennen kaikkea hattuja. Toinen seurueen naisjäsen maistaa liberaalin pääkaupunkimme lieveilmiöitä ensimmäisellä wc-reissulla, raitapaitainen ja helsinkihattuinen sukupuolitoveri yrittää pokata. Hänelle yritetään vakuuttaa, että mitä Hesessä tapahtuu jää Heseen, mutta seurueen naisedustaja ei tartu yllytykseen.

Valinta on tehtävä valkoisen, hauskasti nimetyn Hauersteigin, ja jonkun punaisen viinin välillä. Osa seurueesta päätyy punaviiniin, sen ollessa laadultaan aavistuksen verran parempaa. Pettymys on kuitenkin käsin kosketeltavaa, kun selviää että valkoinen variantti tarjoillaan litran pulloissa. ”Mut laadul ei korvata määrii”. Onneksi mukana on myös lapinmiehen lohtujägerit, joiden arvo nousee viinin huvetessa.

Kello 22:38

Vastikään menehtyneen Leonard Cohenin versiointi Hallelujah- kappaleesta alkaa soimaan ja sytkäreitä nostetaan ilmaan. Tunnelmallisen ja kaksimerkityksellisen muistelohetken jälkeen kolmikko saapuu lavalle, viidenkymmenen minuutin odotuksen jälkeen. Pelle Epoque pärähtää käyntiin huonon spiikin siivittämänä.

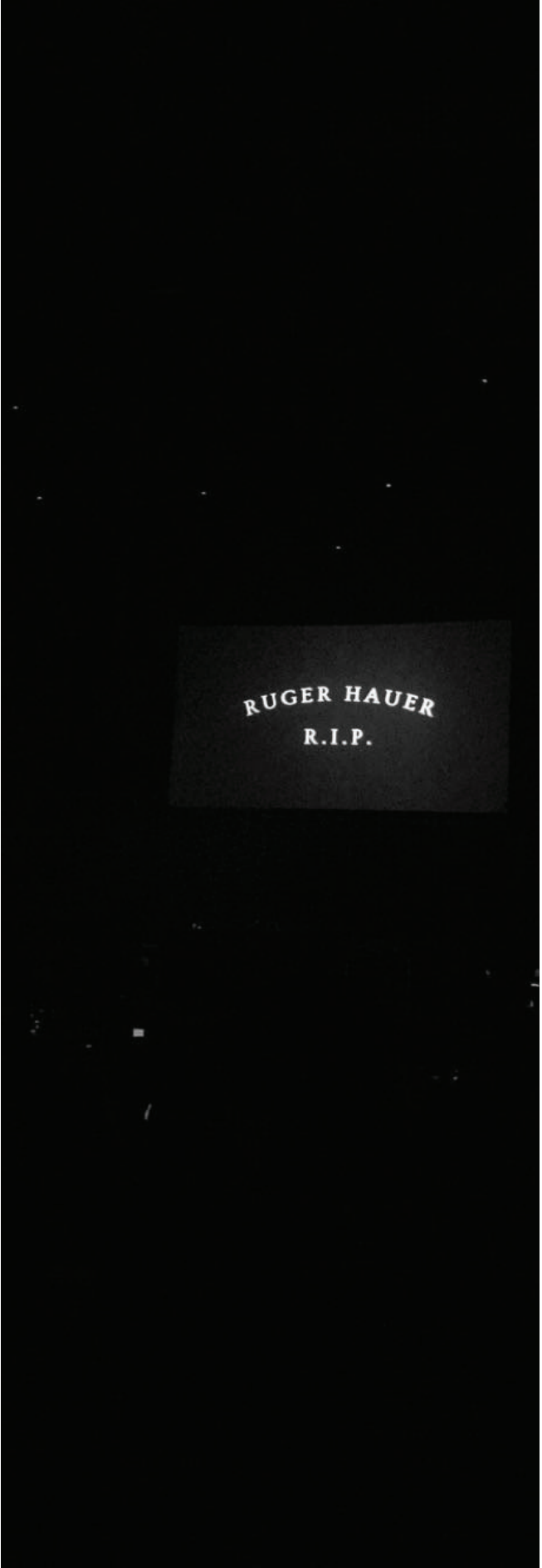
Kupletin juoni paljastuu: Keikan tarkoituksena on edetä kronologisesti vanhimmasta materiaalista

uusimpaan, joten ensimmäisen levyn ensimmäinen biisi on johdonmukainen aloitus. Musta-asuiset profeetat saarnaavat usvan keskeltä Suomen status quoon kyllästyneiden sanomaa. Pyhimys nojaa ständiin kuten aina ennenkin. Tommi ottaa eniten tilaa, papru vaeltaa virnistellen poikamaisesti. Dynamiikka on kuitenkin selkeästi erilainen kuin ennen. Tunnelma on jokseenkin vapautunut, ja normaalisti hädin tuskin toisiaan keikalla katsovat rugerit laittavat kiviä, taputtelevat selkään. Luulisi, että mikäli kolmen toisistaan irrallisen artistin ylläpitämä dysfunktionaalisuuden kuva olisi pelkästään fasaadi, olisi siitä voitu luopua viimeisen keikan kunniaksi. Taide ei kuitenkaan tee kompromisseja. Tommishockin ja Pyhimyksen täydellinen koordinaation puute näkyy selkeästi. Tappavat toistensa vitsit. Lähinnä Tommi P:n jutut. Papru ei koko keikan aikana pitänyt yhtäkään välispiikkiä, ja suoritus tuntuu muutenkin välinpitämättömältä tilanteen laatuun nähden. Lopun ajat ovat täällä.

Riippumatta oletko PMMP:n, Morrisseyn tai Rugerin keikalla niin kolme ekaa riviä ovat saatanan saamattomia eivätkä tee sitä yhtä tehtävää mikä heille on annettu, eli pidä tunnelmaa yllä. Biisejä tulee laajalta rintamalta. Fiittaajien suhteen ei päästä Vain elämää- lukemiin, mutta Joose Keskitalo ja Davo tekevät vuorollaan oman osansa. Keikan raskassoutuisimpaan vaiheeseen päästään Ukraina- levyn kautta. Levy edustaa synkemmän Rugerin eräänlaista taiteellista huipennusta. Tunnelma on vakava. Harmillisesti Ukraina-levyn lippulaivabiisi Ukraina jää vaille pyhin verseä, jää epäselväksi miksi. Onneksi Jenkem pelastaa tilanteen. Keikan tempo ja teema muuttuvat hetkeksi.

Iisa saapuu lavalle collegepaidassa ja viimeinen levy laitetaan käyntiin. Kasvavaa yhteislaulun määrää ei voi olla huomaamatta. Uusin tuotanto on mitä ilmeisemmin yleisön valtaosan mieleen, tai valtaosalle tunnetuinta. Mutta se on niin kaunista, minkäs teet? Pyhimys sanoo liikuttuen ensimmäistä kertaa 00:20, että kiitos kun tulitte tänne. Avautuu taas 00:34: ”Me aloitettiin haukkumalla poliitikkoja

ja nyt tää on herkkää oikeesti".

Varsinaisena viimeisenä kappaleena kuullaan Karmina burana. Tässä kohtaa ei yllättäisi vaikka encore jäisi kokonaan pois, mutta yrittänyttä ei laiteta. Rukouksiin vastataan, ja kolmikko palaa lavalle vetämään ennustetusti hiljattain julkaistun Koomaan- kappaleen. Rugerilaisittain laiha tekele pyrkii solmimaan yhtyeen erilliset langat väkisin yhteen, siinä kuitenkaan onnistumatta. Koko biisi vaikuttaa sanoituksiltaan nimenomaan tätä keikkaa varten sorvatulta. Kaiken lisäksi Paperi T aloittaa versensä väärin, ja biisi joudutaan aloittamaan alusta.

Täällä- kappaleen valinta viimeiseksi encoreksi on sekä ensimmäinen yleisöä varta vasten miellyttävä ratkaisu että vahva indikaattori siitä, minkälaisen kuvan Ruger haluaa jättää itsestään poistumisensa myötä. Täällä vedetään hurmiolla loppuun, ja Pyhimys ja Tommishock poistuvat lavalta ilman hyvästejä. Paperi T jää lavalle hetkeksi pyörimään, sanoo "Kiitos" hämmentyneen oloisena ja poistuu sitten itsekin. Yleisön taputuksista huolimatta teatterikumarruksia ei nähdä, vaan screenille ilmestyy musta hautajaismonoliitti: "Ruger Hauer R.I.P".

Taksilla aluksi erottajabaariin. Täysi. Grotesk. Kolmentoista euron Hendrick's GT. Hotellilla sinistä pirkkaa ja Rugeria. Analyysia. Pojat tuovat kasvispizzaa. Analyysia. Päällimmäisenä tuntemuksena on helpotus. Lopetus tuli hyvään aikaan. Keikalla selkeytyi jakolinja uuden ja vanhan Rugerin välillä. Viimeisen levyn myötä aikaisemman uran varrella kehittyneen yhteiskuntakriittisen älykköidentiteetin suhteen on tehty kompromisseja. Levynä erinomainen Mature jää sanomaltaan irralliseksi Rugerin muusta elinkaaresta, tai ainakin odotetusta sellaisesta. Ukraina- levyltä soitettiin neljä kappaletta, Maturelta kahdeksan. Yhteiskunnallisuus ei myy, tai ei ainakaan samalla tavalla. Mitä seuraavaksi? Todetaan jokaisen uran jatkuvan tahoillaan. Pirkka käy vähiin. Sinnittelystä huolimatta luistamme asialinjalta. Junan miehet alkumatkalta palaavat mieliimme. Keitä me olemme tuomitsemaan? Joku nukahtaa tölkki kädessä. Kello on kuusi.

Seuraava päivä

Loskaiset kadut. Lunta tippuu korkeiden rakennusten katolta koska ilmat ovat lämmenneet hetkeksi. "Se kuka leikkiin lähtee, se marraskuun kestäköön". Tavallinen päivä ja edessä paluu arkeen, jota koskeva ainoa muutos on yhden ei-myötähäpeää aiheuttavan räbs yhtyeen lakkaaminen. Helsinki herää yhtä suurta tekijää köyhempänä. Ainakin toistaiseksi.

Ruger in peace?

Linnaan 2017?

Teksti Eeva Vasara &
Roosa Veijola

Katsellessa taas kerran entistä klubilaista ja lexiläistä kättelemässä Suomen kermaa punaisella matolla, alkaa politiikan tutkimuksen opiskelijankin päässä pyöriä, kuinka sinne linnaan voisi ihan oikeasti päästä. Juhlan houkutus kävi ylivoimaiseksi jopa Li Anderssonille, joka vielä viime vuonna jätti pirskeet väliin niiden ulkonäkökeskeisyyden vuoksi. Tänäkin vuonna miehet talloivat aveciensa helmoja, haastattelut olivat äärimmäisen kiusallisia ja naisten rintavarustus oli liikaa jopa Hesarille. Robin oli komea. Ensi vuonna ainakin yksi klubilainen, SYL:n tuleva puheenjohtaja, pääsee juhlistamaan 100-vuotiasta Suomea. Mutta mitä keinoja meillä muilla on käytettävissämme?

1. Panosta tieteeseen!

Huippuosaajista on aina pulaa. Tänä vuonna erityisesti luonnontieteilijät olivat linnassa hyvin edustettuina. Kannattaisiko itse tasavallan presidentinkin olla huolissaan Suomen PISA-tulosten laskemisesta luonnontieteiden ja matematiikan osalta, mistä kättelysession keskeyttänyt uutislähetyskin kertoi? Graafinen kuvaaja näytti musertavalta, mutta pidettäköön sitä kannustimena tuleville uranuurtajille. Alan vaihtamista kannattaa myös harkita, jos haluaa siirtyä sinne, missä osaamisesta alkaa olla pula.

2. Ole hupiveikko!

Kutsuvieraskaartiin kuului niin Kari Ketosta kuin Jaakko Saariluomaakin. Kun olet saavuttanut jo tietyn tason hauskuuttajana, ei enää haittaa, mitä höpiset itse linnan haastatteluissa. Jope Ruonansuunkin levy jäi pahasti soimaan Hjalliksen elektroniikkaelvistelyn lumoissa. Jos kompetenssisi ei kuitenkaan riitä kutsuvieraiden joukkoon, voit aina tyytyä imitoimaan itse presidenttejä Jarkko Tammisen tapaan.

P.s. Naisena voisi tämän kategorian alla saada kutsun vaikka sukupuolipariteetin turvin.

3. Ole innovatiivinen!

Innovaatiopöhinäpaja. Slush. Synergiaedut. Sale arvostaa yrittelijäisyyttä! Valitettavasti Mustikka-Oscar ei kuitenkaan saanut kutsua linnaan, vaikka marjanpoiminnan jälkeen tuli musiikkivideokin tehtyä. Parhaassa tapauksessa voit kuitenkin tulla mainituksi presidentin uuden vuoden puheessa. Tsemppiä Oscarille kolmanteen yritykseen! Ja täysi-ikäisyyttä odotellessa.

4. Ole porilainen sisupussi!

Sisulla suomalainen pärjää, mutta porin murteella ei. Kuitenkin Nooralotta Neziri ja Lotta Lepistö uskalsivat yhdistää nämä seikat, ja ilmeisesti se toimi. Et kuitenkaan voi vaikuttaa synnyinpaikkaasi, joten jos sinulla on urheilulahjoja, voisi muutto Satakuntaan olla harkinnan arvoinen.

5. Ville

Jos kaikki edellä mainittu tuntuu liian haasteelliselta, entisen klubilaisen Ville Niinistön viereltä löytyy vielä paikka juhliin. Ainakin toistaiseksi.

Bonus: Tee puku nyhtökaurasta!

Kierrätyspuvut on nyt nähty linnassa jo monena vuotena; asuja on tehty niin pikaruokaloiden t-paidoista kuin vanhoista pulloistakin. Jos haluat olla erilainen, ja ainakin saada nimesi mainituksi punaisella matolla, taiteile asu hittituote nyhtökaurasta, joka mainittiin juhlissa n. 101 kertaa. Mallia voi ottaa Lady Gagasta, mutta todellinen edelläkävijä vaihtaa lihan ympäristöystävällisempään kasvisvaihtoehtoon (vrt. P-klubin sitsikulttuuri vuodesta 2017 alkaen).

Kirje klubin kunnallisvaaliehdokkaille

Teksti Roope Kinisjärvi

Hyvä klubin broi... kunnallisvaaliehdokas. Vaalit lähestyvät ja siellä varmaan jo kuumeisesti hiotaan kampanjastrategioita. Jaetaanko vaalikojulla ilmapalloja, pinnalta palanutta jauhomakkaraa vai gluteenittomia vegaanibrownieta? Minkä tunnetun turkulaisen paikan edessä otetaan kuva flyeriin? Tuleeko sloganiksi ”Toriparkista tohinaa Turkuun” vai ”Meidän mies muuttamaan maailmaa maakunta kerrallaan”?

Politiikkaa kun opiskellaan, on selvää, että vaalit ovat keskusteluaiheena jo pitkään ennen vaaleja ja varmasti niiden jälkeenkin. Ja hyvä niin, ovathan juuri kuntavaalien vaikutukset näkyvimpiä arkielämässä. Esitän, arvoisa ehdokas, kuitenkin pienen pyynnön, jonka ei luulisi olevan liian vaikea toteuttaa: jättäkää minut, jumalauta, rauhaan.

Tähän pyyntöön voitte vastata muutamalla yksinkertaisella toimenpiteellä.

Vaalirauha julistettava toimistolle. Hesarin Uutisgurun keskeyttävälle kuntavaaliehdokkaalle annettava vuoden porttikielto sekä Ylioppilastalo B:hen että kaikkiin P-klubin tapahtumiin. Haluan nauttia kitkerän kahvini rauhassa. Toimistolla on kaksi tehtävää: se on levähdyspaikka arkisesta puurtamisesta kirjaston ryhmätyöhuoneissa ja toisaalta tila, jossa jotkut tekevät töitä joko P-klubin tai opintorekisteriotteensa eteen. Sinun paikkasi, hyvä ehdokas, on seistä kylmällä kävelykadulla toistelemassa katteettomia vaalilupauksia ja pitämässä suomalaista paperiteollisuutta hengityskoneessa jakamalla lippulappujasi, jotka päätyvät toppatakin taskun kautta lähimpään roskikseen (joita muuten tarvitaan lisää Turun kaduille, siinäpä oiva vaaliteema jollekin).

Somekampanjointi pidettävä kampanjatileillä. Koskee myös tapahtumakutsuja kaikkiin kampanjatilaisuuksiinne. En ole tulossa niihin. En kokkarikeilaamaan, en vassarivegaanikokkikurssille. Keilaan ja kokkaan mieluummin valitsemassani seurassa. Facebook-uutissyötteeni täytyy muutenkin vaaleista, en tarvitse sitä yhtään enempää. Eikä tämä tarkoita sitä, ettenkö olisi kiinnostunut vaaleista ja politiikasta. En vain ole kiinnostunut sinusta.

Kampusalueella kampanjointi sallittava vain vaalitorilla. Vaalitori on rajattava tietylle alueelle ja sen järjestämisajankohdasta on ilmoitettava hyvissä ajoin, jotta osaan vältellä kyseistä tilaisuutta. Viime eduskuntavaalien aikaan takerruin Publicumin pihalla useaan otteeseen kiusalliseen keskusteluun, jossa eduskuntavaaliehdokas tai joku hänen kampanjaväestään yritti käännyttää minua äänestäjäkseen. Oikeastaan kyse ei useinkaan ollut keskustelusta, vaan monologista, jonka aikana yritin keksiä kohteliasta tapaa keskeyttää tuo yksinpuhelu ja poistua paikalta. Ehdokkaat voisivat siirtyä amerikkalaistyyppiseen puhelinkampanjointiin. Mikäli erehdyn vastaamaan puheluun tuntemattomasta numerosta, luurin korvaan lyöminen ei tunnu yhtä pahalta kuin poistuminen sanaakaan sanomatta kahdenkeskisestä keskustelusta kesken lauseen.

Seuraamalla näitä helppoja ohjeita, hyvä P-klubin kuntavaaliehdokas, et ainakaan menetä ääntäni. Onnea osallistujille ja hyvää kampanjakevättä!

SALPALINJA- Mikä se on?

Teksti Iida Hallikainen

10.6.1940

”Perkele ku on iso murikka! Mitä työ ukot isutta siellä? Ettäks työ muista eilen ku soroppia juotiin ja ratiota kuunneltiin? Kaikkien kansalaisten panos on tärkiä, nii haasto Marski.” Huusi Heikki ja kirosi samalla, kun kampesi isoa kiveä maasta. Kesäinen aurinko taittui kuusien latvojen lävitse paljastaen koko metsän pituudelta levittäytyvän kivijonon, joka oli vähitellen alkanut ottaa muotoaan. ”Myö ei ainakaan siirretä enää yhtäkään murikkaa. En miä ainakaan. Mänen kotiin akan luokse juomaan soroppia.” vastasi yksi miehistä, nousi kiven juurelta ja pyyhki housujaan. Sieltä täältä metsää kuului ähinää, kiroamista ja huohotusta, kun miehet kampesivat kiviä paikoilleen. ”Tämä Salpalinja nousee kuule Repe pystyyn Virojoelta Savukoskelle asti. Siitä ei mäne läpi ykskään panssarivaunu tai piippalakki, jäätyvät perkeleet ku tulee talvi ja oikee helevetin holotna.” Uhosi Heikki ja kampesi raivoissaan kiven paikoilleen, kun muut katselivat ja räkivät puun juurelle. ”Miä juon soroppia ku akka sitä viälä jostain löys. Se on ihan sama mitä myö tehhään, jäävytään kaikki kuitenki ja luoja korjaa. Miä en kuulkaa rauhaan usko. Se on ryssä ku tulee ja pistää nää kivet paskaks, siinä myö kaikki kuollaan kuitenki.” Repe vastasi, potkaisi tannerta niin että sammal pöllysi ja sytytti savukkeen.

Salpalinja, virallisella nimeltään Suomen Salpa, on talvisodan jälkeen vuosina 1940-41 Ja 1944 Suomen Itärajan läheisyyteen rakennettu puolustuslinja. Se ulottuu Virolahdelta aina Lappiin Savukoskelle asti. Salpalinjaa oli rakentamassa enimmillään 35 000 miestä ja muonittamassa 2000 lottaa. Linjan kivistä jokainen keskimäärin 3000 kiloa painava kivi saatiin paikoilleen miesvoimin, joskus silloisten kuorma-autojen ja hevosten avustuksella. Valtatie 7:ää Virojoen läpi ajettaessa voi metsässä yhä erottaa jykevän kivilinjan, jos katsoo oikein tarkkaan.

16.1.1941

Lumi tuiskusi ja puut alkoivat notkua sen painosta, kun tumma miehen hahmo sujahti nopeasti sisään kallioon louhittuun korsuun. Vaikka korsu oli uusi, eteisessä saattoi jo tuntea kosteuden, joka pakeni tu-

” Salpalinja, viralliselta nimeltään Suomen Salpa, on talvisodan jälkeen vuosina 1940–41 Ja 1944 Suomen Itärajan läheisyyteen rakennettu puolustuslinja. Se ulottuu Virolahdelta aina Lappiin Savukoskelle asti”

vassa istuvan miesjoukon kohentamaa tulta. Pieni ummehtunut haju oli jo alkanut pinttyä korsun seiniin, kun miehet naureskelivat ja kierrättivät pulloa kamiinan ääressä. ”Kato Kaartinen! Mihin siä Repen jätit?” totesi yksi miehistä ja hörppäsi pullosta huikan. ”Myö oltiin iskemässä puita kenttälinnotteeseen, kun Repe läks. Haasto että pitää vielä pojan koltiainen saaja ennen ku sota jatkuu.” Kaartinen vastasi ja istui miesten viereen, repi kintaat irti ja lämmitteli käsiään hehkuvan kamiinan lämmössä. ”On se Repe perkele. Mitä työ luuletta, saako pojan ennen sotaa? Ei helvetissä. Mutta miä kerron teille jätkät, tää kirkas Salpalinjan kuusen alla tislattu elämänvesi, sitä myö saajaan ennen sotaa. Ja sitä myö tarvitaan, sen ties iso herra Rytikii kertoa” tuumasi Heikki, koko porukan kärkipää, aina äänessä ja muiden asioita tiedustelemassa. Lumi kasaantui ulkona ja pakkanen kiristyi, kun miehet kierrättivät pulloa. ”Ai saatana, siellähän tulee talvi. Ota siäkii Kalle tästä lämmittävä hömpsy ennen kotimatkaa, ettei siusta tuu samanlaista ku itänaapurista.” kehotti yksi miehistä ja ojensi pulloa kohti hiljaista Kallea, joukon nuorimmaista. ”En miä viitti. Emäntä ei tykkää kun ryyppään.” Miehet pälyilivät hiljaa toinen toisiaan ja heiluttelivat pulloa kamiinasta kajastavan valon ääressä. ”Se on sit Kalle just nii. Se on parempi tossun alla ku taivasalla!” huikkasi Heikki rikkoen samalla korsun seiniä hipovan hiljaisuuden, kun koko joukko remahti nauruun.

Salpalinjan rakennustyöt kiihtyivät huippuunsa vuonna 1941, juuri ennen jatkosodan alkamista. Kiviestettä salpalinjassa on yli 200 kilometriä ja aseman tyypillisin kantalinnoite oli konekivääri- ja majoituskorsu, joita tehtiin noin 170 kappaletta. Korsuja yhdistäviä yhteyshautoja kaivettiin Mannerheim-linjan tapaan hiekkaan, mutta hautoja louhittiin myös kallioon. Vuonna 1941 linnoittamiseen käytettiin 1,1 miljardia markkaa, eli noin viisi prosenttia valtion budjetista – Venäjän ja lähestyvän jatkosodan uhka koettiin siis hyvin suureksi.

20.5.1945

Metsän keskeltä kohoava kivijono seisoi ylväänä ja koskemattomana muistuttamassa käydystä sodasta. Niiden välissä juoksenteli lapsia, jotka ilakoivat ja kiljuivat juostessaan toisiaan kiinni. ”Olavi, ei sitten kiivetä niille korkeimmille –” huusi mies, mutta poika ehti jo hävitä näkyvistä. Hän huokaisi, istahti mättäälle ja sytytti savukkeen. Kevään kirkas aurinko lämmitti selkää ja kivien välit alkoivat puskea leskenlehtiä. ”Heikki! Mitä ukko? Miten koipi jak-

Virojoki-sanastoa

Soroppi: Kahvi

Holotna: Kylmä (tulee venäjän sanasta ”holodna”)

Työ: Te

Myö: Me

Höijen: Heidän

Männä: Mennä

Tiijolla: Tiedolla

selee?” viittoi Kaartinen, joka lähestyi mättäällä istuvaa Heikkiä metsän toiselta laidalta. ”Viisaat lekurit käskee kuntouttaa, mutta ehän siitä tuu hittoakaa. En miä pysy ton jätkän käppyrän perässä vaikka kuin yritän” Heikki vastasi ja katsoi edessä kiemurtelevaa kivilinjaa. ”Vahit siä Repen jälkikasvua?” Kaartinen kysyi ja istahti Heikin viereen, katsoen samalla tämän jäykkää jalkaa. ”No miä lupauvuin ku Liisa sano mänevänsä lypsylle ja kylälle. Repen kuolemasta on neljä vuotta, mutta aika hiljakseen se höijen emäntä on.” Molemmat istuivat hiljaa ja kuuntelivat metsää. Sota oli ohitse ja lapset ilakoivat ja leikkivät nyt sen rakennelman päällä, joka oli alun perin tarkoitettu pysäyttämään sotakoneita ja jonka eteen vihollisten oli tarkoitus kuolla. ”Kyllä se perkele Repe lapsen sai. Muistaks siä kun oikeen sanoit että ei helvetissä? Tossa se räppänä nyt vaan tänne juoksee ja näyttää ihan isältään.” Pieni poika, Olavi, juoksi miesten luo minkä jaloistaan pääsi. ”Kato! Kato! Mikä tää on? Kerro Heikki-setä!” Olavi huusi ja katsoi Heikkiin silmät hehkuen iloa ja elämää. Hän ojensi pienen kiiltävän metallinpalasen Heikille ja odotti toiveikkaana vastausta. ”Tää on kuule Olavi semmonen muisto sodasta, mitä myö ei muistella. Heitetään helvettiin se! Äläkä mäne enää tonkimaan niitä koloja sieltä!” Heikki huusi ja heitti palasen pois Olavin katsoessa vierestä. Olavi lähti juoksemaan nauraen. ”Älä helvetissä, tuohan oli jonku vanha arvomerkki” Kaartinen totesi ja tähysteli pusikkoon. ”Älä mäne sinne. Myö ei tehä tuolla tiijolla yhtään mittään enää.”

Salpalinja säilyi sodan ajan koskemattomana, eikä sillä koskaan taisteltu. Jatkosodassa kesällä 1944 Neuvostoliiton hyökkäys saatiin pysäytettyä ennen kuin se saavutti linjan ja linja oli osittain miehitettynä samana kesänä. Linjan merkitys kuitenkin säilyi tärkeänä: se esti sen, ettei Neuvostoliitto halunnut lähteä koko maan miehittämisyritykseen.

29.10.1987

”Ja tässä näette Salpalinjan, joka on Suomen historian suurin rakennushanke. Sen rakennustyöt aloitettiin huhtikuussa 1940 Suomenlahden rannal-

OPISKELIJA-
YSTÄVÄLLINEN
BAR
BRISTOL
HÄMEENKATU 16, TURKU
www.quizon.net

Huippu-
jalkapallon,
HYVÄN musiikin
ja SUURTEN pihvien asialla!
Pikku-Torre
Testaa tietosi tietokilpailuissamme ja
rentoudu klubi-illoissamme viikonloppuisin.
Katso koko ohjelmatarjontamme
verkkosivuiltamme:
www.pikkutorre.fi
YLIOPISTONKATU 30, TURKU

ta täältä Virojoelta." selitti opas ryhmälleen samana vuonna avatussa uudessa Salpalinja-museossa. Oli lokakuu, lehdet olivat jo alkaneet pudota ja linjan kivet olivat keränneet ajan saatossa sammalta ja ruohoa ympärilleen. "Kyllähän miä sen tiijän ku ite olin isäs Repen kanssa rakentamassa!" Huusi ääni väkijoukon seasta. Opas kääntyi ympäri ja tähyili väkijoukon sekaan, josta pian erottui kepillä kävelevä vanhempi mies. "Heikki-setä! Miten siä pärjäät?" Opas, Olavi, huudahti iloisesti ja taputti Heikkiä selkään. "No hittoakos tässä. Vanhuus alkaa jo vähän iskeä, mutta pontikkaa tekis mieli niin maan perkeleesti." –"HEIKKI!" Heikin vaimo parahti ja nykäisi tätä kädestä. "Kuinka monta kertaa miun täytyy sanoa että kun ihmisten ilmoille tullaan nii pittää osata käyttäytyä?" Heikki murahti ja pyöräytti silmiään. Olavi nauroi ja otti Heikin käsipuoleensa. He alkoivat kävellä kohti korsua. "Tuolla myö kuule äijien kanssa juotiin elämänvettä ja mietittiin että miten helvatissa tää homma saajaan koskaan valmiiks." Heikki totesi ja osoitti kepillään kallioon louhittua korsua, jonka sisältä leijaili ulos asti ummehtunut haju. "Niin, työ teittä arvokasta työtä." Olavi naureskeli ja tuki Heikkiä kun he astuivat sisään korsuun. "Ehämmyö mittää, viinaa juotiin ja taisteltiin minkä osattiin. Mutta kyllä miä sen sanon että sitä korviketta ei oo ikävä ei niin kellään. Työ te teettä arvokasta työtä kun muistatte meijät täällä." Heikki sanoi, yski ja istahti penkille kamiinan ääreen. Hän saattoi yhä kuulla miesten naurun ja tuntea kamiinan lämmön, vaikka se kaikki olikin jäänyt jo historiaan.

Salpalinjan linnoitustyöt lopetettiin jatkosodan päätyttyä vuonna 1944, mutta puolustusvoimat pitivät linnoitteita kunnossa aina 1980-luvulle saakka. Tänä päivänä Salpalinjalla tehdään Salpalinja-vaelluksia ja museot kertovat niiden entisestä toiminnasta. Salpalinja on jäänyt historiaan yhtenä vanhimmista ja parhaiten säilyneistä toisen maailmansodan aikaisista linnoitusketjuista Euroopassa.

**Kirjoittaja haluaa korostaa, että tekstissä esiintyneet tarinat ovat täysin kuvitteellisia ja hänen oman päänsä tuotosta*

Ja taas siitä Trumpista...

Teksti Iirs Yli-Junnila
Kuvitus Tiia Yli-Peräinen

Kyllä, luit ihan oikein: vieläkin joku jaksaa jauhaa Donald Trumpista. Niin kuin Trumpista ei olisi jo puhuttu mediassa tarpeeksi ja vaikka ei politiikka millään tavalla kiinnostaisikaan, on jokainen väistämättään kuullut viime aikoina edes jotain hänestä. USA:n presidentinvaalit ovat olleet jo pitkään tapetilla ja vastoin kaikkia odotuksia ja tilastoja, tv-hahmonakin tunnettu Donald Trump päätyi voittamaan kyseiset vaalit marraskuussa. Syitä tähän historian erikoisimman ehdokkaan voittoon on pohdittu paljon ja tulevaisuutta yritetty ennustaa: millaiseksi maailma tulee muuttumaan, kun suorapuheiseksi ja rasistiksi syytetty Trump johtaa maailman vaikutusvaltaisinta valtiota? Media onkin ollut täynnä uutisia Trumpista, ja ne tuskin tulevat loppumaankaan niin kauan, kuin Trump on presidenttinä.

Miksi sitten näin vastenmielinen ihminen on voittanut nämä kyseiset vaalit? Mikä amerikkalaisia oikein vaivaa? Mitä nyt tapahtuu? Näitä kysymyksiä on pohdittu paljon mediassa. Trumpin tuleva Amerikka on ollut kuuma puheenaihe, mutta vähemmälle huomiolle on kuitenkin jätetty itse Trump ja hänen motiivinsa ryhtyä presidentiksi. Mikä siis onkaan ajanut hänet hakemaan maansa presidentiksi? Hänellä on jo kaikkea, mistä voi vain haaveilla, rahaa kuin roskaa ja täydelliseltä vaikuttava perhe. Tämä on juuri sitä amerikkalaista unelmaa parhaimmillaan. Trump on nyt jo yli 70-vuotias, miksei hän vain jää eläkkeelle ja nauti hulppeasta elämästään?

Rahasta ei Trumpilla ainakaan ole minkäänlaista puutetta. Hänen omaisuudekseen talouslehti Forbes on arvioinut yli 3,7 miljardia dollaria tänä vuonna. Trumpilla on todella paljon rahaa siitäkin huolimatta, että hän on ehtinyt tehdä elämänsä aikana jo usean konkurssin. Trump on myös ilmoittanut, että hän aikoo nostaa virastaan vain dollarin vuosipalkan ja senkin vain sen takia, koska lain mukaan on pakko nostaa palkkaa. Raha siis ei voi olla hänen motiivinsa ryhtyä presidentiksi.

Ehkäpä Trump haluaa vilpittömästi auttaa USA:n kansaa nostamalla talouden taas nousuun ja ”to make America great again”. Tätä on kuitenkin vaikea uskoa hänen aidoksi motiivikseen. Trump ei ole ollut itse mukana politiikassa mitenkään vuosien saatossa. Juuri tämän takia Trumpin ehdokkuus oli täysi yllätys monelle; ihminen, joka ei ole ollut ennen mukana politiikassa, haluaa nyt hakea haastavimpaan poliittiseen tehtävään ilman minkäänlaista kokemusta julkisten tehtävien hoidosta. Selvästikään politiikka ei ole ollut hänelle se intohimon kohde, olisihan hän muuten jo aikaisemmin hakenut siihen mukaan. Trumpin vähemmistöjä sekä naisia syrjivät puheet eivät nekään anna Trumpista kovinkaan vilpitöntä kuvaa.

Kuten jokainen tietää, Trump rakastaa huomiota. Jo ennen presidentinvaaleja jokainen varmasti tiesi jotain liikemies Trumpista. Hän on tunnettu tv-ohjelmastaan Diilistä ja Miss USA- kilpailujen omistajana, mutta erityisesti hänet tunnetaan suorapuheisena miljardöörinä. Trump ei pahemmin mieti sanojensa seurauksia vaan letkauttaa kaiken ulos ilman minkäänlaista filtteriä ja juuri tämän takia hän on aiheuttanut paljon erilaisia kohuja elämänsä aikana. Tällaisista puheista hänet tunnetaan melkeinpä parhaiten ja Trump tiedostaa sen myös itse. Näitä filtterittömiä puheita hän on muun muassa harjoittanut meksikolaisista: Trumpin mielestä meksikolaiset ovat raiskaajia ja huumekauppiaita.

Trumpia voidaan pitää narsistina. Narsistit ovat itsekeskeisiä ja uskovat olevansa aina oikeassa. Narsistit eivät tunne empatiaa eivätkä osaa astua muiden asemaan. Narsistit uskovat olevansa muita parempia ja vähättelevät toisten saavutuksia, mutta siitä huolimatta ovat hyvin epävarmoja. He eivät siedä pettymyksiä, eivätkä varsinkaan osaa suhtautua pettymyksiin kypsästi vaan kiukuttelevat sellaisten sattuessa. Ja ennen kaikkea narsistit janoavat ihailua ja huomiota.

Trump onkin nyt saanut juuri sitä, mitä hän on aina janonnutkin: hän on tällä hetkellä koko maailman huomion keskipisteenä, joten enempää hän tuskin pystyy toistaiseksi saavuttamaan. Tämä juuri onkin huonoin mahdollinen motiivi, joka ihmisellä voi olla astuessaan näin suuriin saappaisiin kuin USA:n presidentti. Tämä pistääkin pohtimaan sitä, mikä tästä on seuraavaksi suuntana. Kun uhkailut on uhkailtu, on aika siirtyä tekoihin. Jos ihminen on vastoin kaikkia odotuksia päässyt huomion haussa näinkin pitkälle, on vain pelottavaa ajatella mitä tämä voi huomionkipeydessään ja suuruudentavoitteluissaan tehdä seuraavaksi. Annetaan siis Trumpille vielä sitä huomiota, jotta maailman pyörät pysyvät vielä rattaillaan.

Jodel- anonyymeista kavereiksi

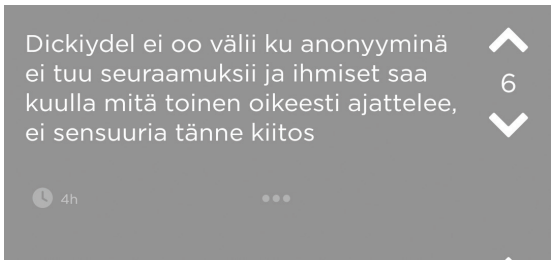
Teksti Juho Pitkänen
Kuvat Juho Pitkänen ja sovelluksesta otetut kuvakaappaukset

Kello tuli puoli yksitoista lauantai-iltana. Istuin linja-autossa matkalla keskustaan. Tilanne oli tuttu monelta viikonlopulta, mutta tällä kertaa tiedossa oli jotain täysin uutta: iltaa oli tarkoitus viettää seurassa, josta en tuntenut kuin yhden ystäväni. Oli helppo kuvitella, että montaa paikalle saapuvaa saattoi jännittää. Osalla tulijoista ei ollut tietoakaan siitä, ketä määränpäässä odottaisi. Olin menossa Jodel -tapaamiseen.

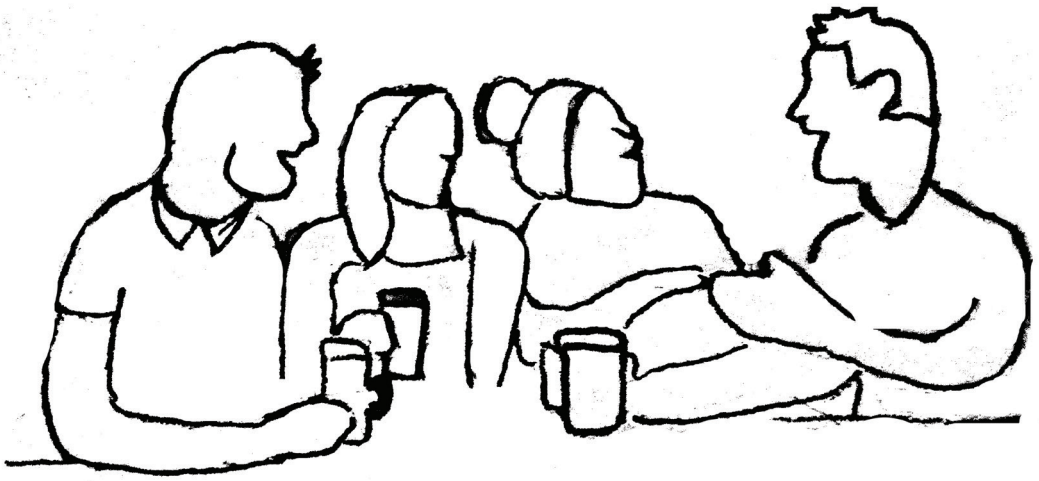
”The Buzz on your campus.” Saksalainen sosiaalisen median palvelu Jodel on tänä vuonna kasvattanut suosiotaan myös Suomessa. Kotimaastaan sovellus on levinnyt ympäri Eurooppaa ja sillä on Google Play -kaupassa jo miljoona latausta. Jodlaamisen idea on yksinkertaisuudessaan kaunis: käyttäjät voivat julkaista anonyymisti tekstejä ja kuvia, jotka näkyvät vain tietyllä alueella. Täten esimerkiksi Helsingissä julkaistu kirjoitus ei näy Turussa, ja sisäpiirinvitsit sekä samaistuttavat tekstit toimivat paremmin. Tänä syksynä Jodelia markkinoitiin Turun yliopistolla pienillä mainoslehtisillä ja sittemmin sovellus on puskaradion kautta noussut suureen suosioon. Esimerkiksi turunyliopisto-kanavaa seuraa jo yli 3000 käyttäjää.

Tapasin ystäväni Baaribaarin edustalla ja siirryimme nopeasti sisään juottolan kutsuvaan lämpöön. En oikein tiennyt mitä odottaa. Uskottelin itselleni, että tällaisiin tapaamisiin saapuu lähtökohtaisesti sosiaalisia tyyppejä, jotka ovat aina innoissaan tapaamaan uusia tuttavuuksia. Onhan joku järjestänyt Jodelin kautta kotibileetkin omassa kaksiossaan. Kolmenkymmenen tuntemattoman kutsuminen omaan kotiinsa on ihailtavaa heittäytymistä. Naapurit eivät kuulemma tätä kuitenkaan arvostaneet. Kuljimme baarin läpi, emme edes tiskin kautta, ja saavuimme muun joukon luo. Meitä istui siinä nyt seitsemän henkeä. Pienemmät bileet kuin luulin. Kolme poikaa, neljä tyttöä. Jodelista lukemani mukaan sukupuolijakauma on tapaamisissa aina melko tasainen. Esittäytymiset hoidettiin iloisesti hymyillen.

Jodelin käyttäjien keskinen kuri ja sensuuri toimii yllättävän hyvin. Nimiä, kasvoja tai muita tunnistetietoja ei sallita. Epäsuoria ihastuskuvauksia kylläkin. Anonyymius ei tietenkään aina ole mitään auvoa, avaahan se mahdollisuuden kaikelle keskustelulle. Käyttäjät potevat sovelluksessa mm. tenttiahdistusta, krapulaa, morkkista, sinkkuuttaan ja illan humalatilaa. Siinä läpileikkaus turkulaisen opiskelijan elämästä. Välillä kysytään seksiasennoista ja välillä mitä tehdä ensimmäisillä treffeillä.

jodel

Tyypillinen neuvo ongelmiin kuuluu: ”Pane sitä.” Alusta tarjoaa internetin suurille vitsiniekoille mahdollisuuden toteuttaa itseään. Kuitenkin nimettömänä julkaisu myös mahdollistaa omien ongelmien kuvailun rehellisesti, eikä se ainoastaan tuo ihmisistä vain niitä huonoimpia puolia esiin.

Baarissa keskustelu kiihtyi. Aluksi puhuttiin niitä näitä opiskeluista ja elämästä. Sitten siitä, kuinka kauppakorkeakoululaiset ovat hajuttomia ja mauttomia. Keskustelu muuttui nopeasti avoimeksi ja välittömäksi. Pitkään pohdittiin sitäkin, kuinka henkilö voi muuttua vuosien kuluessa täysin erilaiseksi. Ja nämä ihmiset olivat siis osa toisilleen täysin tuntemattomia. Supisuomalaisesta puhumattomuudesta ei ollut tietoakaan. Ei, vaikka viinakaan ei liiaksi virrannut. Ihmismielen vilpittömyys sykähdyttää.

Kuinka tähän päädyttiin? Julkaisutahdin ja käyttäjämäärän kasvaessa moni alkoi Jodelissa ehdottaa puoliksi vitsillä tapaamisia toisilleen. Sitten joku vastasi kutsuun tosissaan. Jodeliin perustettiin kanavat nimeltään pullakestit sekä jodeletkot, jonne alkoi pian ilmestyä ehdotuksia tapaamisten järjestämisistä. ”Tavataan paikassa x noin kello 18, ilmotkaa pääsettekö.” Ja halukkaitahan löytyi. Tuohon juttuun oli pakko päästä mukaan.

Jodelin anonyymi maailma on tietenkin täynnä trolleja, valitusta ja vitsejä kaikesta. Ken leikkiin lähtee, se leikin kestäköön? ”Mitä väliä, kun kirjotetaan anonyymisti, saa kirjottaa just kun haluaa.” Siksi on hienoa, että sovellukselle on löytynyt uudenlainen ulottuvuus tapaamisten muodossa. Tosin ilmeisesti yksiäkään treffejä ei ole vielä saatu yrityksistä huolimatta aikaiseksi. Yksinäisyydestä puhutaan nykyään paljon, niin Jodelinkin puolella. Monet kirjoittavat, kuinka ovat vailla seuraa tai kuinka vaikea on saada kavereita omasta ainejärjestöstä, uudelta paikkakunnalta tai toisaalta omien piirien ulkopuolelta. Jodel-tapaamisiin saattaa tulla ketä tahansa. Tällä kertaa meitä oli matlunaisesta aina ammattikorkeakoululaisiin ja työelämässä oleviin. Punanahkatakkinen tyttö bongattu.

Alkukankeus haihtui olemattomiin heti tapaamisen alussa. Osa tunsi toisensa jo aiemmilta tapaamisilta, ja kuunnellessani keskustelua tuli tunne, että näille ihmisille on muodostunut jonkinlainen yhteys, Jodel-kaveripiiri. Uusi ja raikas porukka, joita voi kadulla tervehtiä muutenkin. Uhka vai mahdollisuus? Pelkkää mahdollisuutta. Mietitäänpä hetki, kuinka suuri kynnys saattaa olla lähteä ulos tutustumaan ennen tuntemattomiin ihmisiin. Se voi olla joillekin ylitsepääsemätön. Jodelin kautta sovitussa tapaamisessa voi olla varma, että ainakin joku on ottamassa vastaan ja mukaan keskusteluun. Samalla avautuu ovia uusille mahdollisuuksille - ja ehkä suurille seikkailuillekin.

Juttelin edellisissä ”miiteissä” järjestäjänä olleen parikymppisen miehen kanssa. Tämän filosofian mukaan elämässä on kolme piiriä, joista saa uusia kontakteja ja ystäviä: työt, koulu – ja sitten on Jodel. Jutun pääpointtina on tavata uusia ihmisiä rennossa ilmapiirissä. Juuri se, että kukaan ei tunne ketään helpottaa ujommankin osallistumista tilanteeseen. Kun yleensä sosiaaliset piirit pyörivät sen oman ainejärjestön, harrastusten tai töiden ympärillä, täällä tutustuu vapaasti kaikenlaisiin ihmisiin. Järjestäjien rohkeudelle ja tahdolle tehdä jotain uutta ei voi kuin kilistellä. Helppo ymmärtää, miksi juttua on hehkutettu niin Jodelissa, kuin punanahkatakkisen tytönkin toimesta.

Loppuillasta (muutaman jalluinkiväärioluen jälkeen) minulle sanotaankin: ”Kavereita ei voi koskaan olla liikaa.”

Agentit Apollossa

Teksti Petriina Lemettinen
Kuvat Vilma Hilden

P-klubi ja Lex pitivät jo perinteeksi muodostuneet yhteisbileensä, P-Lexit, jotka järjestettiin tänä vuonna agenttiteemaisina 16. marraskuuta Apollossa. Samana päivänä klubi oli saanut myös vieraita Vaasasta, kun hallintotieteilijät olivat suunnanneet Turkuun työelämäekskursiolle. Samalla vaasalaiset pääsivät myös P-klubin vieraaksi legendaarisille toimistoetkoille ennen P-Lexejä. Walpon tiimimme kävi haastattelemassa satunnaisia agentteja illan aikana.

Nappasimme tanssilattialta kolme hilpeää Lexin hallitukseen soluttautunutta agenttityttöä.

Walpo: Hei! Kertokaa teidän agenttinimenne ja mitä salaista tehtävää suoritatte tänään?

Heidi Ruohonen: Agentti Heidi the English ja olen pelastamassa bileitä.

Hanni Tihilä: Agent Ulkkis ja missio on turvata bileiden toteutuminen.

Lotta Koskela: Klubis Koskela, jonka tehtävä on selvitä huomenna prosessioikeuden tenttiin.

W: P-klubi - uhka vai mahdollisuus?

Agentit yhteen ääneen: P-klubi on kuin pikkusisko ja aika hyvä mahdollisuus!

W: Jos heräät klubilaisen vierestä, niin mikä on ensimmäinen ajatus?

Kaksi agenteista totesi ensimmäisiksi ajatuksikseen: ”Voi v*ttu mä oon pilannut mun parisuhteen”. Kolmas agentti sanoi, että se olisi uusi kokemus, johon muut täydensivät, että hän olisi vain onnellinen.

W: Terkut P-klubille?

”Hiton hyvät kekkerit”, kuului ensimmäinen

hihkaisu. Tämän jälkeen saimme myös hyvinvoinnin määritelmän: ”Suomalainen hyvinvointi: osta vähän kaljaa ja krebaa ihan vitusti ja että yhteistyö jatkuu yläkerrassa samalla tavalla, ellei vielä paremminkin.” Lopuksi lexiläiset myös toivoivat P-klubin kunniajäsenyyttä.

Seuraavaksi metsästimme tanssilattialta P-klubin ja Lexin fuksit ja haastattelimme heitä.
W: Hei! Kertokaa teidän agenttinimenne ja mitä salaista tehtävää suoritatte tänään?
Valtteri Pulkkinen: Agenttinimi on ihan Valtteri Pulkkinen, koska agentit ovat undergound-tehtävissä, eikä agenttiutta pidä paljastaa, vaan pitää soluttautua. Salainen tehtävä tutkia lexiläisten meininkiä ja millaista porukkaa ne oikein on. Ja huhujen mukaan täällä on jotain vaasalaisiakin mukana, joten tehtävä on myös soluttautua niiden mukaan ja selvittää meininki.
Fowaa Kyei: Agentti Afrikka ja tehtävänä on esitellä afrikkalaisia tanssiliikkeitä, mm. sadetanssia ym.
W: Agentti Pulkkinen, mainitse plus-puoli Lexissä.
Pulkkinen: Hienot haalarit ja kauniit naiset.
W: Entäs agentti Afrikka, Mainitse plus-puoli P-klubissa?
Kyei: Söpöt pojat.
W: Jos heräät lexiläisen vierestä huomenna, mikä on ensimmäinen ajatuksesi?
Pulkkinen: Ilta on ollut hauska ja menevä ja keitän sitten varmaan kahvia ja teen aamupalaa.
W: Entäs agentti Afrikka: heräät p-klubilaisen vierestä huomenna, mikä on ensimmäinen ajatuksesi?
Kyei: Varmaan järkytys, ei millään pahalla, mut olisin aika yllättynyt.
W: Voitte nyt lähettää terveisiä toistenne ainejärjestöille.
Pulkkinen: Lexillä hyvä meininki, toivottavasti on enemmänkin yhteisiä bileitä, mun mielestä pelkkää positiivista palautetta.
Kyei: Kaikki [klubilaiset] on vaikuttanut mukavilta, en silti ihan kauheesti tiedä klubista mitään, mut tästä on hyvä jatkaa.

Suuntasimme uudelleen Apollon tanssilattialle, jossa aloitimme vaasalaisten etsinnän. Löysimmekin baaritiskin luota Hallinnoijat ry:n hallituksen jäseniä, joilta pyysimme haastattelun.
W: Hei! Kertokaa teidän agenttinimenne ja mitä salaista tehtävää suoritatte tänään?
Camilla Pihlman : Agentti C, tehtävänä on rahaliikenteen valvonta, ettei hallarit käytä varoja väärin.
Tapani Veija: Agentti Japsa, valvon että Vaasan hallintotieteilijät käyttäytyy ja toimii asianmukaisesti ja koordinoin Turun valloitusta.

W: Kumpi: P-klubi vai Lex?
Yhdestä suusta: P-klubi tietenkin, tottakai.
W: Mainitkaa yksi plus-puoli klubista?
Pihlman: Huumori!
Veija: Yhteiskuntatieteet.
W: Jos heräätte klubilaisen vierestä huomenna, mikä

on eka ajatus?
Veija: Jes, P-klubi!
Pihlman: No mitä tulikaan tehtyä, Vaasassa ei olla iloisia...
W: Millaisia terveisiä haluatte lähettää klubilaisille?
Veija: Kiitos illasta ja oli ihan parasta että otitte meidät vastaan, teidän on pakko tulla Vaasaan.
Pihlman: Viimeistään vuosijuhlille!
Veija & Pihlman: Tulkaa aiemmin! Kyllä meilläkin riittää tilaa, vaikka ne ovat noin neljä kertaa pienemmät.
Veija: Ja lähettäkää lehti meille Vaasaan!
W: Loppuun tällainen yleinen kysymys, miten teidän reissu on mennyt?
Veija: Parasta jatkot toimistolla ja iltaosuus, vaikka ekskukohteetkin oli hyviä, mut iltaosuus oli paras.
Pihlman: Turun kaupungin hankintaosasto osasi haastaa meitä ja kertoa kritiikkiä ja positiivisia puolia. Mutta P-klubi oli ihana meitä kohtaan ja olitte jätte fint ja otitte meidät hyvin vastaan, mikä oli mahtavaa, kun tultiin vähän ujoissaan teitä kohtaan.

Me tunnemme yhteiskuntaosaajien työelämän.
Jos tarvitset tukea tai neuvoa, me palvelemme.

Liity jäseneksi.
www.yhteiskunta-ala.fi

Yhteiskunta-alan
korkeakoulutetut ry

Oletko kyllästynyt ihmisoikeuksien vastaiseen puheeseen ja väistämättömyydellä perustellun talouskurin lietsojiin?

Niin mekin.

Turun demariopiskelijat

tosy.fi

SONK

TOSY

YLIOPISTOON?
ME TIEDÄMME MITEN!
SPECIA
YLIOPISTOVALMENNUS.FI
YoV